

III МЛАДЕЖКИ СЪБОРЪ.

НА УЧЕНИЦИТЪ ОТЪ ВСЕМИРНОТО
БЪЛО БРАТСТВО, 5—8.VII 1925 г.
СОФИЯ.

И обхождаше Исусъ всички Галилея.

„И обхождаше Исусъ всички Галилея,
та поучаваше въ съборината имъ и пропо-
вѣдваше благовѣстието на Царството.*)

Въ разумния свѣтъ има единъ великъ законъ, който опредѣля отношенията на всички разумни същества. Този великъ законъ въ науката наричатъ развитие, еволюция. Еволюцията подразбира движение, а движението е първиятъ потикъ на живота въ извѣстна посока. Втората стѣпка, това е самиятъ животъ, който показва, че животътъ използва това разумно движение. И глупавиятъ се движи, и разумниятъ се движи, само че разумниятъ има цѣль. Тѣй щото, когато умътъ е насоченъ въ извѣстна разумна насока, това показва, че той има за цѣль постигане на нѣкакво свое разумно желание. Често и въ съврѣменната окултна наука употребяватъ думата „желание“ въ двойко значение. Ние говоримъ за желанието въ принципаленъ смисълъ. Ние не говоримъ за илюзиитѣ. Илюзиитѣ, това сж проекции, сѣнки на нѣщата. За сѣнкитѣ нѣма да говоримъ. Въ сѣнкитѣ нѣма реалности. Тукъ може да се спра да обясна разликата между сѣнка и реалностъ. Ако ви прѣдложи една круша отъ мраморъ, или отъ олово или отъ желѣзо, или отъ восъкъ, какво ще ви пол-

*) Ев. Матей 4:23.

зува тази круша? Ако ви прѣдложa единъ хубавъ самунъ отъ восъкъ, или отъ гипсъ, или отъ хубава прѣстъ, какво ще ви ползува този хубавъ самунъ? — Нищо. Слѣдователно, това сж илюзии, това сж залъгалки за малкитѣ, за глупавитѣ дѣца. И когато азъ видя, че нѣкое малко момиче се занимава съ своитѣ кукли, считамъ, че то е едно отъ малкитѣ глупави дѣца. То е единъ отъ онѣзи глупави ангели, който, като не разбира работитѣ на небето, Господъ го пратилъ на земята да се учи, да се занимава съ играчкитѣ. Не мислете, че е лошо да се занимава човѣкъ съ сѣнцитѣ. Нѣма нищо лошо въ това, но сѣнцитѣ изразяватъ живота на страданията. Каквото и да вложите въ вашата кукла отъ восъкъ, тя е безъ душа, безъ сърце, безъ мисль, безъ мозъкъ; тя не може да даде никакъвъ отгласъ на това, което вие мислите, на това, което вие искате. Слѣдователно, тя ще бжде ехо на самия васъ, а това е най-тягостното нѣщо въ свѣта.

Подъ думата „красивъ свѣтъ“ разбирамъ свѣта и на единството, и на множеството. Подъ думата „множество“ разбирамъ, когато цѣлото множество живѣе въ закона на съгласието. Сега, да опрѣдѣля думата съгласие. Подъ съгласие, азъ не разбирамъ съгласуване между двама души на почва на нѣкакъвъ интересъ, на нѣкаква търговска сдѣлка, или нѣкаква търговска операция, защото това съгласуване е врѣменно, а разумното съгласуване е една брѣнка въ живота. То е свързване. И тази брѣмка върви прѣзъ цѣлата еволюция на човѣка. Слѣдователно, всѣка една

разумна постъпка, въ каквато насока и да е, било въ материялния свѣтъ, било въ духовния свѣтъ, или въ Божествения свѣтъ, това сж скачени халчици, скачени верижки за подигане на човѣшката душа. Какво означава думата подигане? Да кажемъ, че се качите нѣкъдѣ горѣ, но седнете тамъ. Това не е подигане. Подигане на човѣшкото съзнание е състояние, когато човѣкъ схваща правилно закона на Любовта. Първиятъ признакъ на великия законъ на Любовта е жертвата. Човѣкъ, който не е научилъ закона на жертвата, не може да познае закона на Любовта. Подъ думата „жертва“ азъ не подразбирамъ тази жертва, която хората правятъ сега. Може да пожертвувашъ едно агне, но това не е жертва. Може да изядешъ нѣкого, това не е жертва. Въ жертвата се съдържа слѣдното качество: този, който жертвува, всѣкога живъ остава, и колкото повече го ядатъ, толкова повече се размножава. Този, който се жертвува, расте. Казва нѣкой: изядоха ме. Не, това вече не е жертва. Жертвата подразбира дълбоко познаване закона на Любовта. Вслѣдствие кривото разбиране закона на жертвата, съвременнитѣ религиозни хора, като сж изопачили този свещенъ езикъ на небето, нѣматъ ония идеи, които даватъ онзи висшъ потикъ на душата да се развива правилно. Защото всѣка лъжлива мисль, всѣко лъжливо чувство се отразява върху човѣшката душа.

Казватъ, че Христосъ ходилъ въ Галилея. Какво прѣдставлява въ сжщностъ Галилея? — Галилея не е некая голѣма областъ, напротивъ

една малка област. Галилея е символъ на разумното въ човѣка. Слѣдователно, когато ние искаме да кажемъ, че нѣкой човѣкъ е разуменъ, казваме, че той живѣе въ Галилея. Затова Христосъ се нарича Галилеянинъ — разуменъ човѣкъ. Всѣки разуменъ човѣкъ живѣе въ тази област. Слѣдователно, въ природата има една разумна област. За да може човѣкъ да влѣзе въ тази област, неговото съзнание трѣбва да се подигне.

„И обхождаше Исусъ всички Галилея, та поучаваше въ съборищата имъ и проповѣдваше благовѣстието на Царството“. На кое царство? — На Божието Царство. По какво се отличава Царството Божие отъ всички други царства? То се отличава по това, че прѣзъ всички вѣкове въ него има една непрѣривностъ; въ него нѣма прѣсѣкулки. Земнитѣ царства се качватъ и падатъ, държавнитѣ имъ мжже изчезватъ. Въ Царството Божие всички поданици, които Го съставляватъ, не умиратъ. Това е една привилегия за тѣхъ. Да бждешъ поданикъ на Царството Божие, отъ Божествено гледище, не е нѣщо мжно, не е и нѣщо непостижимо, затова то съставлява идеалъ за всинца. Тѣй че, всички ваши копнежи, които имате за наука, за изкуство, за музика, за скулптура, всички краснорѣчиви оратори, всичко това, въ сравнение съ този идеалъ, сж залъгалки за дѣцата, въ които нѣма нищо сериозно. Туй е единъ признакъ, по който се отличаватъ поданицитѣ на Царството Божие и тия на земнитѣ царства. Щомъ

човѣкъ тукъ мисли за изкуство, като отиде въ Царството Божие, ще намѣри друго изкуство. Нѣкои отъ васъ ще кажатъ: щомъ е тъй, ако между това изкуство и онова на Царството Божие нѣма никаква връзка, тогава да не правимъ нищо тука. Не е така. По добръ да вършимъ нѣщо, отколкото да спимъ постоянно. Има хора, които постоянно седятъ и мечтаятъ, като онѣзи моми и момци, които въртятъ палцитѣ си и мислятъ само какъ ще се оженятъ, въ какви палати ще живѣятъ, какъ ще се наредятъ и т. н. Въртенето на палцитѣ нѣкога е имало смисълъ, но днесъ е изгубило този си смисълъ. Нѣкои въртятъ очитѣ си. Защо си въртятъ очитѣ? — За да видятъ нѣкого, да видятъ нѣщо. Идете въ нѣкоя обсерватория, и тамъ ще видите какъ астрономътъ върти очитѣ си прѣдъ своята тржба, прѣдъ своя телескопъ. За 24 часа все ще намѣри нѣщо въ своя телескопъ. Какво ще намѣри? — Или нѣкоя комета, или нѣкоя звѣзда, или нѣкое слънце съ своитѣ спътници. Значи, всѣки отъ васъ е въ своята обсерватория, все търси нѣщо. Вѣщиятъ, умниятъ астрономъ ще избере свѣтлата нощъ за своитѣ наблюдения; онзи глупавиятъ ще избере тъмната, мъглива нощъ. Нѣкой се върти натукъ-натамъ, търси нѣщо. Какво търсишъ? — Търся нѣщо, но не мога да го намѣря. Че какъ ще го намѣришъ? Ти го търсишъ въ тази мрачна, тъмна нощъ. Не е свѣтло, за да намѣришъ, каквото търсишъ.

Та казвамъ: стремежитѣ на единъ разуменъ човѣкъ трѣбва да бждатъ строго опрѣдѣлени.

Сега мнозина културни хора очакват новата култура да дойде по единъ опрѣдѣленъ начинъ. Свѣтътъ очаква единъ день цѣлото общество да се подигне. Религиознитѣ хора очакватъ да дойде Духътъ, Богъ да се прояви по единъ или по другъ начинъ. Но врѣмето за проявлението на Бога не съвпада съ механическото врѣме. Часовниците на небето, и часовниците на земята сж двѣ различни величини. Когато на земята е день, на небето има съвсѣмъ друго състояние. Когато хората на земята сж весели, ядатъ и пиятъ, на небето ни най-малко не мислятъ, че тия хора сж културни. Небето трѣбва да плаща за хората на земята, които ядатъ и пиятъ. Тѣ ядатъ и пиятъ за смѣтка на небето. Какво означава яденето и пиенето? — Яденето и пиенето въ свѣта е прѣдаване на духовната енергия, която се възпрема отъ храната. Човѣкъ трѣбва да се храни съ такава храна, отъ която да може да придобива духовна сила, необходима за неговото развитие. Яденето трѣбва да бжде постояненъ процесъ, а не както тукъ на земята — прѣривенъ — ядешъ и послѣ пакъ огладнѣешъ. Всички противорѣчия въ живота произлизатъ именно отъ въпроситѣ: кога ще ядемъ и какво ще ядемъ. И какъ се разрѣшаватъ въпроситѣ най-послѣ? — Нахранимъ се, пакъ огладнѣемъ; отново ядемъ, наситимъ се, пакъ огладнѣемъ и т. н. Въ физическо отношение нѣщата се съвпадатъ съ тази прѣривностъ. Въ духовно отношение, обаче, има една непрѣривностъ. Въ физическия свѣтъ, нѣкой пжтъ мислимъ, че работимъ съ Бога, а нѣкой пжтъ мислимъ, че не работимъ съ

Бога, виждаме, че сме изгубили Духа. Това сж положения, несъвмѣстими съ самия животъ. Човѣкъ не може да изгуби живота си; човѣкъ не може да изгуби духа си; човѣкъ не може да се отклони отъ пътя си, който Богъ му е прѣдначерталъ. Слѣдователно, каквото и да вършимъ въ нашия животъ, ако този ни животъ нѣма смисълъ за самитѣ насъ, има смисълъ поне за другитѣ. Куклата сама не може да знае защо е създадена, но дѣтето, което играе съ нея, знае защо е създадена тази кукла. Дѣтето казва: тази кукла е създадена за мене, да развивамъ своитѣ чувства съ нея. Тѣй че, ако ние не разбираме смисъла на нашия животъ, има други, по-разумни сжщества отъ насъ, които разбиратъ защо сме създадени.

Въ нашия животъ има двѣ направления: отъ една страна ние сме обектъ на ангелитѣ, които развиватъ своя животъ, а отъ друга страна ние сме обектъ за самитѣ насъ. Каква е цѣльта на този обектъ? Вие имате живота, имате и храната си. Мнозина отъ васъ иматъ всичко, каквото живота може да имъ даде, а при това пакъ не сж доволни. Защо не сте доволни? Значи има нѣщо, което ви липсва. Човѣкъ не е добилъ сжщественото, което му трѣбва. Нѣкои хора може да сж вкусили само отъ това сжщественото, но вкусването е единъ прѣривенъ актъ въ живота. Нѣкой казва: прѣдчувствувамъ нѣщо, прѣдвкусувамъ нѣщо. Да, но вкусването е посока, къмъ която ние се движимъ. Писанието казва: „Опитайте ме и вижте, че съмъ благъ“. Защо трѣбва да вкусимъ? — За да видимъ Божиата благость. Оба-

че, ако ние се спремъ върху думата вкусване, ще извадимъ едно съвсѣмъ механическо заключение за живота; ще видимъ, че животътъ може да се вкуси, както вкусваме една круша, или една ябълка. Нѣкой пжтъ можемъ да вкусимъ и отъ единъ невидимъ плодъ. Напримѣръ, нѣкой щастливъ човѣкъ напише едно съчинение, или направи нѣкоя хубава кжща и си казва: слѣдъ като умра, 100 или 200 години слѣдъ смъртта ми, какъ ли ще се произнесатъ хората, като гледатъ кжщата ми? Какво ли ще кажатъ за мене? И този човѣкъ се радва прѣдварително, прѣдвкуса отъ удоволствието, че ще харесатъ кжщата му. Човѣкъ може да си фантазира за кжщитѣ, които е направилъ и оставилъ на своитѣ близки, но всички тѣ не сж нищо друго, освѣнъ единъ паметникъ. Питамъ: единъ паметникъ може ли да увѣковѣчи човѣка? Всички слънчеви системи, които сега сжществуватъ на земята, не сж нищо друго, освѣнъ паметници. Нашата земя е сжщо единъ паметникъ. На какво? — На човѣческото падение. Слънцето е паметникъ на човѣшкото въздигане и изкупление. Сириусъ, тази по-далечна звѣзда, е паметникъ на човѣшкото развитие, на човѣшката култура. Всички тия системи си иматъ своето прѣдназначение. Въ тѣхъ живѣятъ напрѣднали сжщества, по-напрѣднали въ своята възраст отъ насъ, понеже сж излѣзли много порано отъ Бога. Тѣхната мъдрость е толкова велика, че културата на съврѣменнитѣ хора, въ сравнение, напримѣръ съ културата на Сириуса, е още въ своитѣ пелени. Съврѣменнитѣ хора прѣдъ

сжществата на Сириуса не сж даже и като дѣца. Единъ день, когато нашата слънчева система завърши своето развитие, своята еволюция, ще мине прѣзъ пѣтя на Сириуса. Всички сжщества не сж отъ една и сжща категория. За да разберете тази вжтрѣшна връзка, която сжществува между всички небесни тѣла, трѣбва да сте въ едно по-напрѣднало съзнание. Три вида слънчеви системи има споредъ мене. Една отъ слънчевитѣ системи изразява материялния свѣтъ — най-грубитѣ желання, които сжществува въ всички сжщества. Другитѣ слънчеви системи сж направени отъ по-фина духовна материя и спадатъ къмъ духовния, ангелския свѣтъ. Слѣдъ врѣме, когато вашитѣ духовни очи започнатъ да се развиватъ, вие ще виждате всички свѣтове. За сега нашитѣ астрономи виждатъ само материялнитѣ свѣтове. Нѣкои астрономи прозиратъ, че въ пространството, нѣкъдѣ далечъ, сжществува други планети, но тѣ едва ги виждатъ съ своитѣ телескопи. Третитѣ слънчеви системи, това сж Божественитѣ свѣтове, които сж създадени отъ най-висша, най-фина Божествена материя. Човѣкъ ще мине прѣзъ всички тия слънчеви системи. Слѣдователно, ние сме въ прѣдверието на този великъ космически свѣтъ. Нашата земя е на границитѣ на козмоса. Цѣлата наша слънчева система се намира на това мѣсто. Тѣй щото, единъ день, когато вашето съзнание се подигне, и вие минете отъ една слънчева система въ друга, съ по-висша култура отъ сегашната, ще имате съвсѣмъ други понятия за нѣщата.

Сегá се заражда другъ въпросъ: когато влѣзете въ другия свѣтъ, ще се познавате ли? — Ще се познавате разбира се. Въ този свѣтъ хората познаватъ ли се? — Именно въ този свѣтъ хората не се познаватъ. Познанието се добива само чрѣзъ закона на Любовта. Само ако обичашъ, можешъ да познаешъ. Безъ обичъ, безъ любовъ не можешъ да познаешъ никого. Обичта, Любовта е, която може да хвърли свѣтлина и топлина въ една душа да се разтвори, за да я познаешъ. Богъ ни познава по закона на Любовта. Да не мислите, че Богъ ни познава механически. Не, ние сме излѣзли отъ Бога, и Той ни се радва, понеже имаме сжщия образъ като Неговия. За да познавашъ нѣкого, трѣбва да има образъ. На едно мѣсто апостолъ Павелъ казва: „На мжки съмъ, докато се роди образа на Христа въ мене“. Значи, всѣки човѣкъ трѣбва да има Христовия образъ. А какъ се познаватъ хората днесъ, като нѣматъ този образъ? Безъ този образъ тѣ не могатъ да се познаватъ. За сега всѣки човѣкъ прѣдставя единъ образъ, едно съдържание, но безъ цѣнностъ; една мисль, но безсмислена; една форма, но неоформена. Разумниятъ човѣкъ е вече оформенъ. Когато дойде въ него онзи свещенъ трепетъ на сърцето, страхътъ изчезва. Едно отъ качества на разумния човѣкъ е, че той нѣма страхъ. Страхътъ е изключенъ отъ него. Той не мисли какво ще стане съ него, какво ще кажатъ хората за него. Въ него има благоразумие. Въ благоразумния човѣкъ има една характерна черта, той знае, че Богъ никога не се измѣня, днесъ да

е единъ, утрѣ — другъ. Любовта, която Богъ изпраща къмъ всички същества, излѣзли отъ Него, е еднаква и непрѣривна. Като казвамъ, че Любовта на Бога е еднаква, разбирамъ еднаква не по количество, а по качество. Ако седна на обѣдъ да ямъ и една муха кацне на паницата ми, какво подразбирамъ отъ това? Азъ ямъ и мухата яде въ това врѣме. И тя вкухва отъ яденето, възхищава се и казва: „Отлично е това ядене!“ Пъкъ и азъ съмъ доволенъ. Питамъ: колко мухи могатъ да се наядатъ заедно съ мене отъ паницата ми? Мухата казва: „Туй ядене е заради менъ“. И азъ казвамъ: туй ядене е заради менъ. Мухата обикаля около паницата, кацне нейдѣ по лицето ми, на яденето, но азъ махна съ ржката си и я прогоня. Послѣ тя пакъ кацне, азъ пакъ махна съ ржка да я прогоня. Тя е умна, казва ми: „Ако махашъ толкова много съ ржката си, и ти нѣма да се наядешъ, и азъ нѣма да се наямъ. Остави ме на мира, че и азъ, и ти да се наядемъ“. Сега, каква е философията, която трѣбва да извадимъ отъ този примѣръ? Ако дойде нѣкой човѣкъ около моето ядене, и азъ правя опити да го отблъсвамъ, това значи, че се занимавамъ съ дребни работи. Не се занимавайте съ дребни работи въ живота си. Не си махайте ржката! Гледамъ, като дойде нѣкой въ това събрание, вие казвате: защо е дошелъ този, той нищо не разбира? Не се занимавайте съ този въпросъ! Казвате: ами онзи защо е влѣзълъ въ музикалното училище? Не се занимавайте съ този въпросъ! Ами този защо почналъ да пише? Писателъ нѣма да става!

Не се занимавайте съ този въпросъ! Остави тѣзи нѣща, не махай съ ржката си! Нека тази мушичка се наиде! Това е благородство на душата. Пъкъ ако искашъ да не те смущаватъ мухитѣ, тогава не ги пуцай въ кжщата си! Да се занимавашъ съ дребни работи въ живота си, това е една велика опасностъ. Тази опасностъ не е въ сила да ни поврѣди, но тя, по причина на неразбиране основния законъ на живота, усилва нашитѣ страдания и ги прѣвръща въ мъчения. Богъ, Който е създалъ свѣта, създалъ го е за своитѣ дѣца и Му е приятно, като гледа всички тия хора, всички тия мушички, че съществуватъ. Богъ се радва на всичко. Той не гледа на нѣщата тѣй, както ние гледаме. Ние може да прѣзираме нѣкой волъ, може да прѣзираме нѣкой конь, да казваме: е, този конь, този волъ! За Бога, обаче, тази душа, която е затворена въ форма на конь, на волъ, има смисълъ, има съдържание. Богъ гледа на бъдещето. Ако вие разгледате развитието на човѣка отъ първоначалния моментъ до послѣдната му стадия като човѣкъ, и прослѣдите всичкитѣ 400,000 форми, прѣзъ които е миналъ, нѣма да намѣрите никакъвъ признакъ отъ сегашната му човѣшка форма. Ако се спрете именно на първия моментъ отъ неговото развитие и го сравните съ послѣдната му форма, когато се е опрѣдѣлилъ като човѣкъ, нѣма да намѣрите нищо, което да напомня сегашното му състояние. Отъ тази първоначална форма, докато се дойде до сегашното развитие на човѣка, сж се минали милиарди години, а този милиарденъ животъ сега се

е съкратилъ на деветъ мѣсеца. За въ бъдеще този деветъ-мѣсеченъ периодъ може да се съкрати въ още по-малко врѣме, може да дойде само до една минута. Значи, за въ бъдеще човѣкъ може да мине всичката своя еволюция не въ деветъ мѣсеца, а само въ една минута. Тъй че цѣлото му развитие ще бжде съ интензивностъ равна на една минута. Вие ще кажете: какъвъ ще бжде този животъ въ една минута? Тази минута е Божествена. Знаете ли отъ колко хиляди вѣкове се състои такава една минута? Въ Божествения часовникъ хиляди наши години съставляватъ само една такава Божествена минута въ живота. Интенсивна е тя!

„И обхождаше Исусъ Галилея“. Галилея значи разумния животъ. Защо обхождаше Исусъ Галилея? — Исусъ обхождаше Галилея, за да види всички несъобразности въ живота и да ги изправи. Христосъ е дошълъ на земята, да види, защо хората страдатъ и защо умиратъ. Всички съвърменни хора все роптаятъ. Всички търсятъ свободата, а при това не сж свободни. Всички хора иматъ училища, а при това не сж културни. Защо? Защото истинската Божествена култура изключва всѣко насилие. Цѣлата земя е пълна съ насилия. И между животнитѣ, и между растенията, и между хората, навсѣкждѣ сжществуватъ насилия. Това не е правилно, това е борба между тѣхъ, борба за сжществуване. Само между неразумнитѣ хора сжществува насилие, само тѣ воюватъ помежду си. Следователно, онзи истински Божественъ животъ подразбира разумностъ,

а разумността изключва всѣко насилие. Съврѣ-
меннитѣ философи казватъ, че човѣкъ докато не
се усъмни, не могълъ да разсждава, не могълъ
да философствува. Други пъкъ казватъ, че чо-
вѣкъ, за да добие вдѣхновение и умътъ му да
почне да работи, непрѣменно трѣбвало да изпу-
ши една цигара. Наоколо му трѣбвало да се диг-
не малко димъ, и тогава умътъ му да започне да
се проявява. Трети пъкъ казватъ, че докато чо-
вѣкъ не изпие една чаша винце, не могълъ да
добие вдѣхновение да пише. И тогава, за потвър-
ждение на мисълта си привеждатъ капацитети,
които, като изпивали едно, двѣ или повече кила
вино, могли да напишатъ нѣкой хубавъ романъ
или нѣкое философско съчинение. Азъ пъкъ зная
тукъ, въ България, казваха за единъ професоръ,
че слѣдъ като изпивалъ най-малко около три ки-
лограма бира, написвалъ нѣщо цѣнно изъ нау-
ката. И наистина, той оставилъ много цѣнни из-
слѣдвания за насѣкомитѣ. Не, това сж. лъжливи
положения. Азъ зная за насѣкомитѣ много по-
вече, отколкото кой да е професоръ естестве-
никъ, безъ да съмъ пилъ най-малко даже. Като
гледамъ усилията на съврѣменнитѣ естественици,
поусмихвамъ се малко и казвамъ: има и други
начини, достъпни за изучаване на живата приро-
да. Това не е самохвалство, но казвамъ, че има
и други установени пѣтица за изучаване на при-
родата, не отъ менъ, разбира се, но отъ Бога. И
слѣдователно, ние, разумнитѣ хора, трѣбва да
вързимъ по този именно пѣтъ установенъ отъ
Бога. Нашитѣ начини за изслѣждане на живата

природа сж изкуствени. Значи, не е тютюнътъ, който кара хората да мислятъ. Не е и виното, което кара хората да мислятъ. Азъ не съмъ противъ виното, обаче ферментитъ, които прѣдизвикватъ ферментацията на гроздения сокъ, оставатъ въ виното извѣстни отрови. Тѣзи отрови поврѣждатъ човѣка. Тия отрови се съдържатъ не само въ бѣчвитъ, но и въ мислитъ на човѣка. Всѣка човѣшка мисль може да ферментира и да образува вино. Не мислете, че само бѣчвитъ сж пълни съ винце. Въ невидимия свѣтъ сжщо има хиляди бѣчви, отъ соковетъ на които вие искате да пиете. Въ умствения свѣтъ, въ съдечния свѣтъ има много бѣчви, отъ соковетъ на които сжщо искате да пиете. Има вино на любовта, вино на младитъ, отъ което всички сте пили. Като пиете отъ него, дигнете знамето нагоръ, извадите ножа и казвате: герой съмъ азъ! Всички казватъ: герой е този човѣкъ, пише той, поетъ е станалъ! Обаче за колко време? Слѣдъ 2 — 3 години туй вино изчезва отъ човѣка, вдѣхновението му се изпарява, той наведе глава надолу, започва да размишлява, философъ става. Нѣкои казватъ: както и на е, но приятни сж тия нѣща. Кои нѣща сж приятни? Азъ правя слѣдното сравнение: ако ви дамъ единъ диамантъ, който тежи 10 килограма и ви кажа да го закачите на врата си, какво благо ще придобиете отъ този диамантъ? Той е голѣмъ, като нѣкоя диня, и тежи при това. Ще кажете: е, ще го продамъ. Добръ, но не е за продаване той. Какво ще правите, ще го носите ли? За прѣдпочитане е да

имате единъ диамантъ голѣмъ като лѣшникъ, или най-много като орѣхъ. Ако питате мене, азъ бихъ прѣдпочелъ единъ диамантъ голѣмъ като орѣхъ или като лѣшникъ, защото ще мога да го погледвамъ, да му се порадвамъ. А този голѣмиятъ, като диня, какъ ще го нося на врата си? Голѣмиятъ диамантъ е за боговетъ, за голѣмитъ герои. Човѣкъ, който може да носи такъвъ диамантъ, трѣбва да има ръстъ най-малко 100 километра височина и 25 километра широчина въ гърдитъ си. Такъвъ великанъ трѣбва да бжде той! Какво мислите, какви сж боговетъ? Въ свѣта има такива голѣми богове, че ако рекатъ да седнатъ нѣкъдѣ, земята не може да ги побере. Какво мислите тогава? Ще кажете: това е приказка изъ 1001 нощъ. Казвамъ: това е приказка изъ 2001 нощъ.

„И обхождаше Исусъ Галилея“ — разумния животъ.

Това, което ви говоря, сж вметнати изречения, вметнати думи. Тия думи изразяватъ нѣкои наши желанія, които сж толкова голѣми, че сж несъвмѣстими съ възможноститъ, които този животъ ни прѣдставя. Нѣкой момъкъ иска нѣкоя хубава мома. Казвамъ: тази мома е като онзи голѣмия диамантъ, тежи 10 килограма, какъ ще я носишъ на врата си? Малка, малка ти трѣбва, като нѣкой орѣхъ. Нѣкоя мома иска нѣкой хубавъ момъкъ. Казвамъ: голѣмъ, голѣмъ е той за тебе, трѣбва ти нѣкой малъкъ, като орѣхъ, или като лѣшникъ. Тя казва: не, безъ него не мога да живѣя. Казвамъ: отъ него ще умрешъ. Умирамъ отъ него, умирамъ безъ него. Защо ще умрешъ за

него? Животът не седи въ физическитѣ блага. Като обикнешъ една душа, тя нѣма да има никаква тежестъ въ себе си. Душата, обаче, може да бжде тежка колкото земята; една душа може да бжде тежка колкото слънцето; една душа може да бжде тежка колкото цѣлата слънчева система; пъкъ една душа може да тежи и колкото цѣлия козмосъ. Това е допустимо. Защо? Защото душата прѣдставлява интензивността на силитѣ, които дѣйствуватъ въ нея. Това значи, че въ човѣшката душа има сили, които сж въ състояние да движатъ цѣлия козмосъ. Когато казваме, че човѣкъ може да завърти земята, подразбираме, че душата е, която върти земята. Ако взема да ви доказвамъ какъ се движи земята, какъ се върти, това ще прѣдизвика цѣлъ катаклизъмъ въ съвършенната наука. Ученитѣ хора казватъ, че земята се върти, но какъ се е завъртѣла, тѣ не знаятъ това нѣщо. Не е лошо, че не знаятъ.

„И обхождаше Исусъ Галилея“. Галилея, това е нашиятъ разуменъ животъ. Ние сме галилеяни, сега навлизаме въ този разуменъ животъ. За онѣзи разумни, съзнателни души, които се стремятъ къмъ Бога, които искатъ да знаятъ какви трѣбва да бждатъ отношенията имъ къмъ Бога, е дошълъ взче Христосъ. Не е въпросътъ за заблужденията на миналитѣ вѣкове. Не се спирайте върху въпроса, какъ трѣбва да се служи на Бога. Съ Любовь трѣбва да се служи на Бога! Ами какво нѣщо е Любовьта? — Любовьта е сила, която дава живота. Какво нѣщо е животътъ? — Животътъ създава съзнателното движение. Какво

нѣщо е съзнателногѡ движение? — Съзнателното движение дава съзнателни чувства. Какво нѣщо е съзнателното чувство? — Съзнателното чувство дава съзнателна мисль. Това сж положения, които мога да обобща логически. Обаче съврѣмнатата логика казва, че ако една отъ прѣдсилките на логическото заключение не е вѣрна, и цѣлото заключение не е вѣрно. Азъ пъкъ казвамъ: прѣдсилката може да е вѣрна, може и самото заключение да е вѣрно, но мисльта може да не е вѣрна. Има много заключения, които сж вѣрни за земята, но не сж вѣрни за самата Истина. Нашата логика не е и логика на небето. Тогава казваме така: България е държава. Въ нея живѣе единъ народъ, който трѣбва да сществува. За да сществува този народъ, трѣбватъ му сръдства. Тѣзи сръдства Богъ му ги е далъ, слѣдователно той има право, по който и да е начинъ, отъ кждѣто и да е, да си ги вземе. Че България е държава, така е. Че трѣбва да живѣе, така е. Но нейнитѣ държавници научили ли сж законитѣ, правото на небето? Тѣзи държавници, които до сега управляваха България, питали ли сж Бога, какъ да управляватъ? Тѣзи свещеници, тѣзи проповѣдници, които проповѣдватъ Словото Божие навсѣкждѣ питали ли сж Еога, какъ да проповѣдватъ? Тѣзи ученици, които учатъ новото учение, питали ли сж Бога, какъ трѣбва да го изучаватъ и какъ трѣбва да го проповѣдватъ, да го прилагатъ въ живота си? Нѣкой казва: азъ съмъ питалъ. Ама какъ, само единъ пътъ? Чудна работа! Не само веднъжъ трѣбва да пита-

те. Вие, като влѣзете въ университета, само веднѣжъ ли питате професоритѣ за уроцитѣ си? Само единъ пѣтъ ли сте чули лекция? Казватъ нѣкои: срамота е да се молимъ на Бога, срамота е да вѣрваме. Не, не е така. Благородното въ човѣка е неговата мъдрость. Благородното въ човѣка е неговата интелигентность. Благородното въ човѣка е неговата вѣрность. Благородното въ човѣка сж неговитѣ добри постѣпки, неговото добро сърце, а не едно да мислимъ, а друго да вършимъ. Не, вътрѣшнитѣ ни и външни отношения, къмъ когото и да е, трѣбва да бждатъ правилни, абсолютно чисти. Често, като кацне една муха на лицата ми, азъ разсѣждавамъ, разговарямъ се съ нея, питамъ я: какъ си? Нѣкои казватъ: какъ, може ли човѣкъ да се разговаря съ мухитѣ? — Може. Въ кръга на тѣхното развитие, тѣ сж много интелигентни. Нѣкоя муха кацне на лицата ми и казва: „Ще бждешъ тъй добъръ да ми позволишъ да си хапна малко отъ яденето ти, азъ не съмъ много отъ лакомитѣ, ще видишъ, съ колко малко се задоволявамъ. Пусни ме само на края на паничката ти, да си вкуся малко. Нали знаешъ, че всички блага сж все Божии?“ Казвамъ: има право тази муха. Защо да не си хапне? Какво има отъ това? И по нѣкой пѣтъ, кога дойдатъ много мухи на лицата ми, азъ не ямъ, отстъпвамъ си яденето на тѣхъ. Защо правя това? — Имамъ свои съображения. Гѣзи мухи послѣ се произнасятъ за мене: „Този господинъ е много добъръ човѣкъ, ние имаме особено мнѣние за него. Той ни даде хубаво угоще-

ние.“ И защо иматъ такова хубаво мнѣние за мене? Защото съмъ отстѣпилъ яденето си. Слѣдъ това, тѣзи мухи, за да изкажатъ благодарността си къмъ мене, кацватъ по носа ми, по лицето ми, благодарятъ ми. Чудни сж хората по нѣкой пѣтъ, когато ми говорятъ за моралъ! Ами че тѣзи мухи не водятъ чистъ животъ! Защо? — Защото наоколо имъ е само нечистота. Азъ казвамъ на мухитѣ: много добръ, вие извършихте една отлична длѣжностъ въ този свѣтъ! Сега нѣма да се спирамъ да обяснявамъ, каква длѣжностъ вършатъ мухитѣ въ свѣта. Естественицитѣ иматъ думата за това нѣщо.

„И обхождаше Исусъ Галилея“. То значи, че Исусъ обхожда нашия животъ, разглежда: какви сж нашитѣ мисли и чувства. Исусъ живѣе въ нашия животъ, но не и въ нашето тѣло. Човѣкъ може да живѣе въ тѣлото си, и извънъ тѣлото си. Какъ разбирате тази мисль? Както човѣкъ може да живѣе въ кжщата си и извънъ кжщата си, така може да живѣе въ тѣлото си и извънъ тѣлото си. Човѣшката душа има това свойство, че може да се смалява, може и да се разширява, да става голѣма колкото слънцето, колкото цѣлата слънчева система. Това зависи отъ мисльта на човѣка. Казвамъ: по закона на внушението вие може да си внушите да станете не физически голѣми, а духовно силни. Ако концентрирамъ силно мисльта си, азъ ще мога да дигна своята лупа въ въздуха. Нѣкои казватъ: азъ имамъ силна мисль, всичко мога да направя съ нея. Питамъ: може ли съ силата на мисльта си да дигнете

тази лупа? — Не мога. Тогава не се самозаблуждавай. Е, други нѣща мога да вдигна. Какви? — Сламки. Че кой не може да дигне сламката? Въ какво седи нашата философия? Можешъ ли, като духнешъ върху единъ човѣкъ да го дигнешъ въ въздуха? Не казвамъ да го дигнешъ съ нѣкоя бомба, но така да го подигнешъ, че този човѣкъ прѣзъ цѣлия си животъ да ти е благодаренъ, че си го дигналъ въ въздуха. Това е разумната мисль, която съществува въ свѣта, и която всичко може да направи. Ние не трѣбва да си губимъ цѣнното врѣме за глупави работи. За какво трѣбва да го употрѣбимъ? — За съществени нѣща.

Сега да опрѣдѣля, кое е същественото нѣщо у насъ. Музикантътъ трѣбва да опрѣдѣли, кое е същественото въ неговата музика. Художникътъ трѣбва да опрѣдѣли, кое е същественото въ неговото художество. Свещеникътъ, учителътъ, майката, бащата трѣбва да опрѣдѣлятъ, кои сж съществени нѣща въ тѣхния животъ. Въ всѣки човѣкъ има нѣколко съществени мисли, Тѣ сж мѣродавнитѣ, основнитѣ мисли. Тия мисли сж всичко три, а всички останали се групиратъ около тия три основни мисли, споредъ великия законъ на живота. Само че отъ прѣди 2000 години и до сега съврѣменното християнство още не е направило една положителна връзка между Бога и себе си. Частична връзка има въ църквата, но положителна връзка между Бога и всѣки едного отъ васъ още нѣма. Онѣзи, които сж направили тази връзка, не живѣятъ въ църквата, тѣ оставатъ още невидими, незнани за обществото, Тѣ сами още

не смѣятъ да излѣзатъ, да се изявятъ прѣдъ обществото, защото ще бждатъ опозорени. Даже и тази проповѣдь, тази бесѣда, която днесъ ви държа, ще се подложи на критика. Ще кажатъ: не е така, както казвате, науката е доказала това по другъ начинъ. Хубаво, какво е доказала вашата наука? Колко пѣти увеличава вашия микроскопъ?—Най-много 3000 пѣти. Добрѣ, азъ пъкъ имамъ единъ микроскопъ, съ който се увеличава нѣколко милиарда пѣти, и съ този микроскопъ може да се видятъ много невидими работи. Той увеличава толкова пѣти, че могатъ да се видятъ и най-отдалеченитѣ слънца. Това сж твърдения за мене, но и всички вие може да опитате тия нѣща. Кога? — Когато развиете въ себе си тия дарби, които Богъ е вложилъ въ вашата душа. Но затова нѣщо отъ васъ се изисква разумность. Въ тази разумность трѣбва да изчезне всѣко съмнѣние. Разумнитѣ нѣща сж строго опрѣдѣлени. Вземете, запримѣръ, съврѣменната математика. Вие изреждате числата 1, 2, 3 и т. н., дохождате до 9 и казвате, че 9 е по-голѣмо отъ единицата. Туряте послѣ при единицата числото 9. Тогава ставатъ 19. Питамъ сега: кое е по-голѣмо, единицата или 9-тѣ? — Единицата. Защо единицата е по-голѣма? — Тя изразява степенъ, градация. Значи единицата е първостепенно число. Слѣдъ единицата туряме, натримѣръ 5, 6 и т. н., но колкото повече тѣзи числа се отдалечаватъ отъ единицата, толкова повече се намаляватъ. Защо? Защото тѣ сж части на едно цѣло. Живи сж тия числа. Слѣдователно, въ абсолютната, истинска наука, всѣко число е

живо. Всѣко число, което съществува въ своята абсолютна стойностъ, прѣдставлява едно разумно същество. То не може да се измѣня въ своята форма. Послѣ ние имаме други, механически числа, съ които работимъ, тъй нареченитѣ проекционни числа. Какво прѣдставляватъ тия числа? Ако работите съ тази механическа математика, какво ще разрѣшите? Какво ще разрѣшите, ако знаете колко кости има въ моето тѣло? Какво отъ това, ако знаете, колко мускули, колко клѣтки има въ тѣлото ми? Това не е наука. Но ако дойдете до онази абсолютна наука, тогава тия числа ще иматъ за васъ значение. Защо? Защото азъ съмъ въ тия числа. Тѣзи числа и азъ сме едно и също нѣщо. Като кажа единица, азъ вече разбирамъ едно разумно същество. Всѣко число си има свое име и затова, като извикаме единицата или двойката по тѣхнитѣ имена, тѣ веднага ще се отзоватъ, и като дойдатъ, ще се разберемъ. Какво означава двойката? — Двѣ половини отъ единицата. Какво означава тройката? — Три части отъ единицата. Какво означава четворката? — Четири части отъ единицата. Какво разрѣшаватъ половинкитѣ? Какво разрѣшаватъ частитѣ отъ единицата? — Нищо не разрѣшаватъ. Половинкитѣ частитѣ показватъ, че трѣбва да се сглобятъ въ едно цѣло и да изразяватъ това цѣло. Въ тази жива математика числата нито се събиратъ, нито се изваждатъ, нито се умножаватъ, нито се дѣлятъ. Тѣ не се събиратъ, а при това въ тѣхъ има събиране. Тѣ не се изваждатъ, а при това въ тѣхъ има изваждане. Тѣ не се умножаватъ, а при това

въ тѣхъ има умножение. Тѣ не се дѣлятъ, а при това въ тѣхъ има дѣление. Това сж разумниѣ събирания, изваждания, умножения и дѣления. И споредъ този великъ законъ, когато извадишъ едно число по Божественъ начинъ, ти усѣдъшъ радостъ въ себе си. Когато единъ праведникъ бръкне въ джоба си и извади нѣщо, той изпитва такава радостъ, каквато изпитва онзи светия, който пожертвувалъ своя скжпоцѣненъ камъкъ, даденъ му отъ Учителя, да го пази, за живота на единъ човѣкъ. Дохожда при него една бѣдна вдовица и му казва: продаватъ сина ми робъ. Той е вѣрующъ, но нѣмамъ срѣдства да го откупя. Какво да се прави? Светията погледналъ камъка и си помислилъ: кого да пожертвува, камъка или сина на вдовицата? Въ това врѣме чува единъ вжтрѣшенъ гласъ, който му казва: „Дай този камъкъ“! Светията пакъ си помисля: дали не ми говори нѣкой дяволъ? Гласътъ повторно му казва: „Дай този камъкъ на вдовицата, той е заради нея, тя ще го пази“. Той бръква въ пазвата си, изважда камъка, подава го на бѣдната вдовица, като ѝ казва: „Вземи този камъкъ, той е заради тебе, азъ 20 год. го държа“. И ако при васъ дойде нѣкой вашъ бѣденъ братъ, който страда, дайте му този камъкъ, нека го продаде, да откупи сина си. Но вие всѣкога трѣбва да провѣрjавате, кой ви говори. Вие всѣки пжтъ може да знаете, дали ви говори Истината или не, дали моята бесѣда е права или не. Всѣки музикантъ, всѣки виртуозъ може да знае, дали свири право, или не. Музикалното ухо не лъже никога. Човѣшкото сърце не

лъже никога. Човѣшкиятъ умъ не лъже никога. Човѣшката душа не лъже никога. Човѣшкиятъ духъ не лъже никога. Това сж общи положения, разбирате ли? Вие казвате: нашиятъ умъ е развѣй прахъ. Не е така. Умътъ, който Богъ ни е далъ, е Божественъ, разбирате ли? Извѣяни сме ние, които не разбираме, които не знаемъ, какъ да го нагласяваме. Казвате: сърцето ни е развалено. Не е така. Има едно сърце, което не е развалено. Ако това сърце е развалено, би ли казалъ Богъ: „Сине мой, дай ми сърцето си“! Защо е на Бога едно развалено, едно миризливо сърце? Значи, човѣшкото сърце е единъ скъпоцѣненъ камъкъ отъ първа степенъ. Ами че ако азъ дойда и поискамъ сърцето ви, защо да не ми го дадете? Вие ще бждете въ положението на този светия, при когото дошла бѣдната вдовица и му казала: дай ми сърцето си, да откупя сина си! Ако тази вдовица поиска сърцето ви, защо да не ѝ го дадете? Ако единъ твой бѣценъ братъ ти каже: дай ми сърцето си! —защо да не му го дадешъ? Ами че този твой братъ е единъ човѣкъ, когото никой не обича, всички се сипатъ върху него, хулятъ го, никой не му е казалъ до сега една сладка дума. Дай му сърцето си и му кажи: „Братко, въ тебе има нѣщо хубаво, нѣщо добро, ти си една отлична душа! И азъ съмъ готовъ, или готовъ, да извърша за тебе всичко онова, което Богъ иска. Не разбирайте нѣщата по човѣшки, буквално, а по духъ, защото буквата убива, а духътъ дава животъ.

„И обхождаше Исусъ Галилея, та благовѣстуваше Царството Божие“.

Сега вие казвате: какво е приложението на този стихъ? Той е билъ Христосъ, Той е билъ Исусъ, затова е могълъ да стори това нѣщо. Ами че ако Исусъ е дошълъ на земята, и ако Богъ ни свързва съ Него, значи Богъ съизволява къмъ насъ. Това е една привилегия за насъ. Богъ ни се изявява чрѣзъ цѣлата вселена, но ние не Го разбираме. Богъ ни се изявява чрѣзъ слънцето, но ние не Го разбираме. Богъ ни се изявява чрѣзъ плодоветѣ, но ние не Го разбираме. Богъ ни се изявява чрѣзъ водата, но ние не Го разбираме. Най-послѣ Той изпраща единъ простъ посланикъ на земята и му казва: „Иди, кажи на тѣзи дѣца, защо слънцето грѣе, защо земята се върти, защо плодоветѣ зрѣятъ, защо рѣкитѣ текатъ. Иди покажи на тѣзи души, че моята Любовь не е човѣшка любовь, че моята Любовь не се измѣня; че азъ, прѣди и слѣдъ вѣковетѣ, си оставамъ единъ и сжщъ. Грѣховетѣ на хората не ме измѣнятъ. Ако тѣхнитѣ грѣхове сж толкова тежки, колкото и цѣлата земя, или колкото и цѣлата вселена, азъ ще ги дигна съ малкия си пръстъ въ въздуха. Заради тѣхнитѣ грѣхове азъ нѣма да ги намразя“. Това е характеръ въ Бога! А сега нѣкой казва: Богъ не ме обича. И Христосъ казвана едно мѣсто въ Писанието: „Ще отидатъ въ вѣчния огънь“. Какво означава вѣчния огънь?—Вѣчниятъ огънь е наука, училище, дѣто Господъ праща хората да се учатъ. Но Писанието на друго мѣсто казва: „Нѣма да отнема милостъта си отъ тѣхъ. И въ вѣчния огънь да ги пратя, нѣма да отмахна отъ тѣхъ Любовьта си“. Ако адътъ

е наистина толкова страшенъ, защо Богъ изпрати Христа тамъ? Страшенъ е адътъ, но Христосъ не изгорѣ. Христосъ отиде въ ада и казваше: „Братя, излѣзте отъ тука“! И мнозина излѣзоха съ Него заедно.

„И обхождаше Исусъ Галилея“. Сега, има много мисли, които ви смущаватъ. Много отъ васъ сж млади, нѣкои отъ васъ сж стари, а други сж на прѣклонна възраст, но нѣма нищо отъ тоза. Най-красивиятъ животъ иде сега. Нѣкоя жена казва: ами че азъ до сега не можахъ да се разбера съ мжжа си. Твоятъ мжжъ сега иде! Ти отъ сега нататъкъ ще се оженишъ, както трѣбва. Този мжжъ, който иде сега, е много красивъ. Нѣкой казва: азъ до сега не съмъ намѣрилъ Учителя си. Учителътъ сега иде. Ами вие до сега не сте имали никакви братя и сестри. Братята и сестритѣ ви отъ сега ще дойдатъ. Дѣ сж вашитѣ братя. Идете въ тукашнитѣ хали, ще видите, че вашитѣ братя сж закачени на куки, надолу съ главата висятъ. Казвате: а, тъй било, закачени сж за краката нашитѣ братя! Да, продаватъ ги вашитѣ братя тамъ на кило. Не само въ хатигѣ, но и по улицитѣ и то, не само въ София, но и по цѣлия свѣтъ — навсѣкждѣ продаватъ вашитѣ братя. По цѣлия свѣтъ бѣсилки правятъ, за да ги бѣсятъ. Въ затвори ги затварятъ. Казватъ: такава е волята Божия! Лжжа е това! Никаква воля Божия не е това! Това което сега сжществува, е изопачена култура. Богъ, онази велика Любовь на жертвата, казва: „Вие ще имате помежду си разумна Любовь“! Не трѣбва да се ожесточавате помежду си, но като пуснете нѣ-

кой братъ отъ затвора, ще му кажете: слушай, братко, ти ще обичашъ враговетъ си и ще имашъ доблестъта да научишъ, че и по другъ начинъ можешъ да воювашъ. Стани господаръ на твоитъ мисли, стани господаръ на твоитъ чувства, стани господаръ на онова благородното, което Господъ ти е далъ! Тъй трѣбва да гледате на нѣщата! Вие казвате: да се нагодимъ споредъ сегашното общество. Да се нагаждате споредъ сегашното общество. Тогаза именно нѣма да се разбирате. Да се нагаждате споредъ онова Божествено общество, споредъ великитъ Божествени закони, това разбирамъ. Любовта ни трѣбва да бжде като Божията Любовъ. Богъ казва: „Вашитъ грѣхове нѣма да измѣнятъ моето естество, нѣма да измѣнятъ мнѣнието ми за васъ“. Ние казваме: каквото и да става въ сегашното общество, то нѣма да измѣни нашитъ убѣждения. Вие казвате: какъ търпи Богъ тия нѣща. Казваме: както Богъ търпи всичко тоза, така и ние ще търпимъ. Нима Богъ нѣма сила да спре тия нѣща? Богъ е турилъ всички сили въ дѣйствиe, ще спре тия нѣща. Азъ нѣма да обяснявамъ, защо Богъ търпи всичко. Богъ е приготвилъ една голѣма реторта за българския народъ. И васъ ще турятъ тамъ. Слѣдъ като излѣзете отъ тази реторта, ще минете прѣзъ още деветъ реторти, и като излѣзете отъ послѣдната, десетата реторта, други българи ще бждете. Прѣзъ тия реторти ще минатъ всички държавници, всички свещеници, всички майки и бащи. Излѣзете ли отъ тамъ, никакви бѣсилки нѣма да има вече въ България. Туй нѣщо ще опитатъ всички българи,

ще видятъ, дали моитѣ думи сж вѣрни или не. Това нѣщо може да бжде слѣдъ 10 години, слѣдъ 100, слѣдъ 1000, слѣдъ 2000 години; не, 1000 години нѣма да се минатъ и всичко това ще се провѣри. Най-много 1000 години давамъ срокъ, за да се провѣрятъ моитѣ думи. Отъ днешнитѣ саби нищо нѣма да остане. Тѣ ще се прѣвѣрнатъ на орала и съ тѣхъ ще оратъ земята. За вѣ бждеше само съ земята ще се воюва. Отъ затворитѣ нѣма да остане нищо. Тукъ-тамъ ще остане нѣкой паметникъ отъ тѣхъ, и хората ще ходятъ да гледатъ, както днесъ облакатъ музеитѣ да гледатъ старинитѣ. И отъ сждилищата ще останатъ по нѣкои такива паметници. Ще гледатъ сждиитѣ, какви сж били по-раншнитѣ сждилища. И отъ съврѣменнитѣ бѣсилки пакъ ще останатъ нѣкои такива паметници, които хората ще ходятъ да гледатъ и ще казватъ: много културни сж били нѣкогашнитѣ хора! Всичко това ще бжде като на прѣдставление.

„И обхождаше Исусъ Галилея и казваше на разумнитѣ хора: „Живѣйте, както Богъ изисква. Любете враговетѣ си!“ Сега казватъ: „Какъ, врага си да любя? Куршумъ ще му тегля!“ Ами че кога ти стана врагъ? Кога овцата стана врагъ на вълка? Какво зло му е направила, че я яде? Вълкътъ подписва една присжда на овцата и казва: „Тази овца е осждена да умре“. Защо? — За да живѣя азъ. Какво зло му е направила? — Никакво. Защо тогава я яде? Защото вълкътъ иска да живѣе по-добрѣ. Извадете тогава своето заключение! Вие ще кажете: прѣди 2000 години, когато дойде Хрис-

тосъ и говори на тия хора, тѣ бѣха прости, затона не можа да живѣе между тѣхъ. Да, ами като говори на насъ, културнитѣ хора, колко Го разбрахме? Азъ ще ви накарамъ да ми докажете, въ какво седи съврѣмената култура, въ какво седи истинската наука. За да се провѣри степенъта на развитието на съврѣмената наука, ще направимъ слѣдния опитъ. Ще изпратимъ при тия учени хора една майка, която е изгубила своето дѣте, или нѣкой ученикъ, който е загубилъ своята майка, или нѣкой народъ, който е загубилъ своитѣ видни хора и ще имъ кажемъ: нали имате култура, нали имате знания, възкресете тази дѣщеря, тази майка или тѣзи видни хора, за които жалятъ! — Ами не можемъ. Защо? Дѣ сж вашитѣ знания? — Ами четия хора отидоха при Бога! Не, лесно се огърватъ вие. Ако тия хора бѣха отишли при Бога, тѣ щѣха да се научатъ на умъ и разумъ, но не сж отишли при Бога, тѣ живѣятъ още тукъ на земята. Тѣхното положение азъ уподобявамъ на онзи синъ, който иска да замине за странство, но майка му го много обича, плаче, не го пуща. Бащата настоява да замине синътъ и най-послѣ рѣшаватъ да замине. Името на този синъ е Христо. Окичатъ го съ вѣнци, даватъ му въ ржцѣтъ букети, тръгватъ за гарата. Взима си сбогомъ съ майка си, съ баща си, съ всички, които го изпращатъ, и тренътъ потегля. Майката се силно разтревожва, едва я отдѣлятъ отъ гарата; бащата я завежда дома полумъртва, припаднала въ несвѣсть, залива я съ вода и я докарва въ съзнание. Синътъ, обаче, сигналъ не сигналъ на първата станция, връ-

ща се дома си. Майката, дошла въ съзнание вече, оглежда се, вижда сина си въ кѣщи. Пригрѣща го, радва се, че се върналъ. Синко, върна ли се отъ странство? Не, не е ходилъ никждѣ, той е тукъ при васъ. Това не е култура! Ние сме отъ тѣзи хора, които заминаваме само на 4 километра разстояние къмъ небето и скоро пакъ се връщаме назадъ. И слѣдъ всичко това казватъ за нѣкого, че отишълъ при Господа. Не, азъ не съмъ видѣлъ още нито единъ човѣкъ, който да е отишълъ при Господа. Колко български държавници обикалятъ все изъ България, а вие мислите, че сж отишли при Бога. Тѣ си живѣятъ тукъ измежду васъ, и политика си развиватъ. Нѣкои отъ тѣхъ не можешъ да ги убѣдишъ, че сж умрѣли. Тия хора ще ги видишъ, че още спорятъ, дали има задгробенъ животъ, или не. Срећна нѣкой свещеникъ отъ онзи свѣтъ, питамъ го: има ли задгробенъ животъ, или нѣма? — А, нѣма. Срећна нѣкой писателъ въ невидимия миръ, като духъ сега, питамъ го: не забѣлѣзвашъ ли, че въ сегашния ти животъ има нѣкаква несъобразность? — Да, забѣлѣзвамъ нѣщо особено: денемъ срѣщамъ познатитѣ си, поздравлявамъ ги, снемамъ имъ шапка, но тѣ не искатъ да ми отговорятъ. Цѣли диванета сж! Вечерно врѣме ги срѣщамъ, поздравляваме се, разговаряме се. Казвамъ му: приятелю, не е така. Ти се намирашъ въ другъ свѣтъ, не си между животѣ хора на земята.

Ще кажете, че окултната наука изяснява нѣщата тѣй или иначе. Може, но азъ обяснявамъ нѣщата тѣй, както ги виждамъ сега, а не както

ги описва нѣкоя философия. Свѣтътъ е пълненъ съ ненапрѣднали души, които трѣбва да се освѣтлятъ. И ние, които живѣемъ тукъ на земята, трѣбва да имаме толкова свѣтла мисль, че да освѣтлимъ всички тия души и да имъ дадемъ потикъ да се развиватъ. Въ тия религиозни събра-ния, които ставатъ тукъ, около всѣки единъ отъ васъ има много ненапрѣднали души, които искатъ да се освѣлятъ, да се подигнатъ. Нѣкой пжтъ се усѣщате скръбни, песимистично настроени. Това сж души, които обикалятъ около васъ и искатъ да имъ помогнете. Тѣ хлопатъ на вашитѣ врати и казватъ: помогнете ни! Крайна бѣднотия има около насъ! Вие казвате: не знамъ какво ми ста-на, много ми е тжжно. — Това сж вашитѣ дѣди и прадѣди, които ви искатъ помощъ.

Исусъ ходѣше изъ Галилея, за да покаже на хората, че тѣхнитѣ убѣждения сж криви. Проповѣдваше имъ, че има единъ Богъ, около Когото трѣбва да се обединятъ всички. Вие ще ми проповѣдвате, че молитвата е безполезна. Не, молете се и къмъ Бога се обърнете! Гледате нѣкой писателъ пише, но вие не виждате, че около него обикалятъ до 100-ина ненапрѣднали, некултурни души отъ невидимия свѣтъ, и всѣка отъ тѣхъ се изрежда и му казва: пиши, пиши това нѣщо! Напише той едно изречение, дойде друга нѣкоя душа, казва му: напиши това! Дойде трета, четвърта, изредятъ се всички и най-послѣ той привърши съчинението си. И всички хора казватъ: излѣзе едно хубаво философско съчинение, за просвѣта на българския народъ! Да, съчинение на

100 глупави души, които не знаят своя пъть къмъ Бога, а пишатъ. Не, има и други, светещи души! Въ момента, когато сте въ мракъ, когато сте нападнати отъ нѣкои ненапрѣднали души, ще дойде една отъ тия свѣтли души и ще ви каже: Богъ е Любовь, Богъ е Мждрость, Богъ е Истина — ще ви внуши една нова мисль, една нова идея и вие ще се подигнете. Тия свѣтли души казватъ: погледни нагорѣ! Ние ще бждемъ съ тебъ! Това сж помощници, ангели хранители на човѣчеството. Въ всѣко отношение, въ всѣко направление тия напѣднали души ви заобикалятъ. Благодарение на това, че сме заобиколени съ такива души, нашиятъ животъ може да сжществува. Затова всички трѣбва да бждемъ съ чисти сърца, съ свѣтли умове, за да могатъ душитѣ, умоветѣ и сърцата ни да станатъ олтарь на тия свѣтли души, на тия напѣднали наши братя, за да работятъ съ насъ заедно.

Сега Христосъ е тукъ на земята, въ църквата е Той, но не въ тази официална църква. Между душитѣ на хората е Той. Не само Той, но и всички ония напѣднали души, които сж пострадали за това учение, работятъ заедно съ Него. Всички ще имате положителна вѣра, да опитатъ това учение, да видите, че Богъ е Любовь, която внася онази истинска топлина и разширява съзнанието. Богъ е Мждрость, която внася онази истинска свѣтлина и тласка човѣчеството къмъ знание. Науката се дължи на Божествения Духъ. Любовта пъкъ е силата, която постоянно коригира. Ако не бѣше тая Божия Любовь, отъ хо-

рата нищо не би останало. При това, Богъ е Истина, която дава истинската свобода. Нѣма сила, която може да Му се противопостави. Всичко друго единъ день ще се стопи. Какво ще остане тогава? — Ще остане онази чиста, кристална вода, въ която ще може да се живѣе. Всички утайки ще паднатъ на дъното, а ще остане онази хубава, фина материя, въ която ще живѣемъ.

Днесъ прѣдъ васъ седи великиятъ въпросъ — да познаете Бога. Азъ не казвамъ, че не познавате Бога. Познавате Го, молили сте се на Бога, но да познавашъ слънцето въ мѣсецъ декември и да го познавашъ въ мѣсецъ май, това сж двѣ различни положения на слънцето. Да познавашъ Бога като Любовь е едно нѣщо, и да познавашъ Бога въ онази студенина на зимата е друго нѣщо. Слѣдователно, Любовта трѣбва да събуди душитѣ ни.

Азъ бихъ желалъ между всинца ви да се образува една вжтрѣшна връзка на Любовь, да има взаимно уважение и почитание помежду ви, да зачитате вашитѣ добри чувства. Азъ забѣлзвамъ въ новото движение тукъ въ България една лоша черта, тя е, че нѣма зачитане. Окултно движение, а започва да се раздѣля на особени мнѣния. Нѣма нищо отъ това, но важното е, че въ Любовта нѣма дѣление. Нѣма човѣкъ въ България, който да проповѣдва Любовта по-добрѣ отъ мене. Нѣма човѣкъ въ България, който да свети повече отъ мене. Мислите ли, че има нѣкой другъ, това е заблуждение. Азъ мога да светя като Христа, не по-вече отъ Христа. Азъ мога

да светя като Бога, не по-вече отъ Бога. И като казвамъ, че свѣтя като Христа, азъ се радвамъ, защото това е Божията свѣтлина. Не казвамъ, че тази свѣтлина е моя. Не, Божия свѣтлина е тя! Азъ свѣтя като Бога. Защо? Защото Богъ е вж-трѣ въ мене. И вие можете да светите като Бога. Ако Богъ е въ всинца ни, ние ще се обичаме. Какъ ще се обичаме? — Ще има помежду ни взаимно уважение и почитание. Нима азъ мога да ви заблуждавамъ? Нима азъ трѣбва да ви из-ползувамъ и слѣдъ това да кажа: тия глупавитѣ нищо не разбиратъ. Не, азъ казвамъ: понеже вие не можете да използвате тази свѣтлина и топ-лина, затова ще туря малко облаци надъ васъ, та да я използвате съобразно вашитѣ сили. Единъ день ще можете да използвате всичката свѣтлина. За сега всинца трѣбва да се стремите къмъ абсолютната свобода! Не подразбирамъ сло-бодията, но абсолютната свобода. Азъ съмъ за нея. Всѣки отъ васъ ще бжде разуменъ да се жертвува за Истината; всѣки ще бжде разуменъ да се жертвува за Мъдростъта; всѣки ще бжде разуменъ да се жертвува за Любовта. И ще бж-демъ готови сега, още днесъ, всички да изнесемъ великото дѣло, да проповѣдваме за този великъ, живъ Господъ, Който е направилъ вселената за-ради насъ и отъ благодарностъ да покажемъ, че както Той се жертвува за насъ, така и ние сме готови да се жертвуваме заради Него. И Този ве-ликъ Господъ, Този Учителъ ще дойде за всѣки едного отъ насъ.

Та казвамъ: този Христосъ, Този Божественъ Духъ е навсѣкждѣ. За менъ не е важенъ въпросътъ, къмъ коя категория ще принадлежите. За менъ формитѣ на религиитѣ не означаватъ нищо. Не че тѣ не сж нищо, но не сж тѣ, които разрѣшаватъ въпроса за Царството Божие. Православието не може да разрѣши въпроса за Царството Божие. Не е протестантизмътъ, който ще разрѣши въпроса за Царството Божие. Не е католицизмътъ, който ще разрѣши въпроса за Царството Божие. Това сж форми, които само приготвяватъ човѣчеството. Единственото нѣщо, което може да разрѣши този въпросъ, това е Божиятъ Духъ. Само този великъ Божественъ Духъ ще обнови свѣта, и този Духъ дѣйствува сега въ васъ. Тогава, нека не си правимъ илюзии. Нека отворимъ сърцата си за тази свѣтлина, която иде отгорѣ, защото чрѣзъ нея Богъ дѣйствува въ насъ. Нека създадемъ една нова форма и да покажемъ на съврѣменното общество, че ние седимъ по-горѣ отъ него и по умъ, и по сърце, и то не само привидно, а фактически. Азъ мога да раздамъ всичкото си имане, но това още не е жертва. Жертвата е единъ вжтрѣшенъ актъ. Да се пожертвуваме вжтрѣшно, това значи ние да отворимъ душата си за цѣлия свѣтъ. Разумността е нѣщо вжтрѣшно. Само между двѣ души, които се обичатъ, може да се възстанови онази връзка на Любовь. Не казвамъ, че трѣбва да прѣзирате другитѣ хора, но казвамъ, че трѣбва да обходите всички Галилея, да обходите всички разумни души. Затова именно сте дошли въ свѣта.

Да не мислите, че сте дошли само да се родите и умрете, да ви погребатъ, да ви турятъ единъ надписъ отгорѣ, или пъкъ да напишете нѣкоя книга за човѣчеството. Не, най-великото нѣщо за всѣхъ и одного отъ васъ въ живота ви е да изпълните волята Божия. Тѣй както Христосъ е отишълъ въ Галилея да изпълни волята Божия, така и вие трѣбва да носите тая свѣтлина. Онѣзи отъ васъ, които сж разумни, могатъ да изпълнятъ волята Божия, а онѣзи, които считатъ, че не сж разумни, могатъ да кажатъ, че не сж въ състояние да изпълнятъ волята Божия. За тѣхъ въпросътъ седи малко по-другояче.

И тѣй, трѣбва да схванемъ, че мощното въ свѣта, това е Богъ, а Богъ е Любовь, която не се мѣни. Богъ всѣкога мисли заради насъ. Пакъ ще ви потвърдя, че въ Бога има такова силно, непрѣривно желание ние да израснемъ, да се развиваме, да имаме непрѣодолимъ стремежъ за знания, и то, не привидни знания, но такива, чрѣзъ които да разбираме живота. Въ Бога има непрѣривно желание да сме свободни и тогава да дѣйствуваме. Дѣто и да отида азъ, трѣбва да имамъ тази истинска свобода въ себе си, че да я прѣдамъ и на другитѣ. Тогава, дѣто отида азъ, и Богъ да бжде съ мене. Човѣкъ, който отива да проповѣдва нѣщо, а Богъ не е съ него, това не е проповѣждане. Тази проповѣдь нищо не струва. Ако азъ служа на Бога, а Богъ не е съ мене, това не е никакво служене. Значи, ние трѣбва да бждемъ навсѣкждѣ съ Бога. Дѣто отидемъ, Духътъ Божий трѣбва да бжде съ насъ, и ние трѣб-

ва да бждемъ съ Духа. Само тогава думитѣ ми ще иматъ смисълъ. И сега думитѣ, които азъ ви говоря, иматъ смисълъ.

Та повтарямъ: нашитѣ грѣхове, нашитѣ заблуждения не сж въ сила да измѣнятъ Любовта на Бога къмъ насъ. Той е готовъ мигновено да заличи грѣховетѣ ни, стига да има такова желание и въ самитѣ насъ. Щомъ има въ насъ това желание, Богъ всѣкога ги заличава. Въ това може да бждете увѣрени. Но ако вие грѣшите съзнателно, това не е хубаво. Защо? Защото Богъ ще заличи грѣховетѣ ви, но вие пакъ ще страдате. Щомъ вие знаете, че Богъ е добъръ, любящъ, но съзнателно злоупотрѣбите съ тази Любовъ, вие ще страдате. У васъ трѣбва да има туй съзнание, да не злоупотрѣбавате съ Божествени-тѣ блага, да не злоупотрѣбавате съ Любовта Божия. Не трѣбва да изпитвате Бога! Всѣко насилие върху кое и да е сжщество, е насилване на Бога, изнасилване на Божия Духъ. Благо-родно е човѣкъ да не насилва Духа Божий у ко-гото и да е! У насъ трѣбва да има това благо-родство! Само така ще можемъ да дадемъ по-тикъ на новата култура. Ако съединимъ умоветѣ си, волята си и разширимъ съзнанието си, тогава всички ще бждемъ близки, безъ да сме близки. Ако не направимъ това, тогава ще бждемъ да-лечъ единъ отъ другъ, макаръ и по форма да сме близки. Защо? Защото само волевитѣ разум-ни мисли, желания и дѣйствия обединяватъ хора-та. И така, именно, ние ще бждемъ една мощна сила да извършимъ волята Божия още сега. И

при това, този е най-важният моментъ въ нашия животъ. По-важенъ моментъ отъ сегашния може да има, но бъдещето се опрѣдѣля отъ сегашното, отъ него зависи. Каквато насока вземете въ сегашния си животъ, тя ще опрѣдѣли бъдещето ви.

Прѣди 2000 години Христосъ обхождаше Галилея. Защо? — Да ви намѣри и да ви говори. Той ви говори и тогава. Знаете ли какво ви говори? Ще си припомните сега. На всинца ви, които сте тукъ, ви е говорилъ Христосъ. Всички вие сте Галилеяни. Прѣди 2000 години Христосъ ви е срещналъ и ви е говорилъ. Вие сте забравили, какво ви е говорилъ, но ще си спомните. Нѣкой може да каже: дали ще си спомня? — Стига да искате. Има нѣща, които хората много лесно си припомнятъ. Кои? Нѣща, които иматъ да взиматъ, лесно си ги припомнятъ, а нѣща, които иматъ да даватъ, лесно ги забравятъ. Запримѣръ, хората лесно забравятъ своитѣ дългове. Но ако нѣкой обѣщае да ви даде 100,000 лева, ще забравите ли? Ако нѣкой има да дава 100,000 лева, скоро ги забравя.

Сега, азъ искамъ да си спомните за онова красивото, което Христосъ ви е говорилъ, а не за вашитѣ дългове. Дълговетъ ви, това е за Бога, а вие обърнете онзи листъ, дѣто имате да взимате. Христосъ прѣди 2000 години ви е говорилъ слѣдното: „Ще настанатъ по-благоприятни условия за въ бъдеще, и това, което ви казвамъ днесъ, посѣйте го, то ще израсне и ще даде своитѣ плодове. Тогава моитѣ думи ще се изяснятъ, ще станатъ по-ясни, по-разбрани.“

И обхождаше Исусъ всички Галилея, изцѣляваше всички болести, изцѣляваше всички бѣснуети, изцѣляваше всички тѣги, скърби и страдания. Да се прѣмахнатъ всички тѣги, скърби и страдания, които измъчватъ човѣшката душа, това е мощното въ свѣта! И нека останатъ само тия мъгли, само тия облаци по небето, които сж необходими за нашето растене. Всички други бури и сътресения трѣбза да се прѣмахнатъ. Затова иде днесъ Христосъ на земята! Затова Богъ праша великия, мощния си Духъ, да подигне съзнателнитѣ души! Не сте само вие, на които Христосъ е говорилъ. Христосъ е говорилъ още на хиляди души. И сега Той ги посѣщава и имъ казва: „Врѣме е вече!“ Вие казвате: дошло ли е врѣмето? — Дошло е вече. Нѣма врѣме да се чака. Врѣмето за възкресение е дошло! И да видимъ, кой отъ васъ ще възкрѣсне пръвъ. Отъ сега вече очаквайте, да видимъ, кой ще възкрѣсне пръвъ. Да видимъ днесъ кой ще възкрѣсне; утрѣ кой ще възкрѣсне. Очаквайте възкресението тѣй, както бубитѣ очакватъ излизането отъ пашкула. Казвате: ама дали ще излѣземъ такива, каквито сме сега? Не, съзсѣмъ други ще бъдете. И апостолъ Павелъ казва: „Не живѣя вече азъ, но Христосъ живѣе въ мене.“

„И обхождаше Исусъ всички Галилиия и благовѣстуваше Царството Божие.“ И всѣки единъ отъ васъ трѣбза да проловѣдва Царството Божие! Всички спорове между васъ да прѣстанатъ! Не е въпросътъ за църквигѣ, не е въпросътъ за народностигѣ — въпросътъ е за Царството Божие.

Има ли Царство Божие, всички вие, и всички църкви ще се благословятъ. Нѣма ли Царство Божие, всички въпроси ще пропаднатъ.

Сега, като се върнете дома' си, у васъ, внесете Царството Божие въ душитѣ си! Спомнете си бесѣдата, която Христосъ ви е говорилъ прѣди 2000 години. Помислете върху нея день, два, три, и каквото си припомните, ще ви зарадва, ще осмисли живота ви, и вие така ще се подигнете, че ще благодарите на свѣтлината на този день.

Нека днешниятъ день остави върху насъ своето благословение на Божията Любовь, Божията Мждрость и Божията Истина!

Бесѣда, държана отъ Учителя на 5 юли, 1925 г. въ гр. София.

Понеделникъ.

6 юли, 6 ч. с.

Вжтрѣшна връзка.

Ще направя нѣколко встѣпителни бѣлѣжки.

Всѣка постѣпка, всѣки животъ трѣбва да е основанъ на нѣщо, трѣбва да има основа, или друго-яче казано, трѣбва да има своя връзка. Въ цѣлия органически свѣтъ, въ всички сѣщества има една тенденция, единъ стремежъ да се групиратъ, да образуватъ една вжтрѣшна връзка. Така се създадоха малкитѣ единици—домовѣтъ; така се създадоха съврѣменнитѣ общества, народитѣ; така се създаде и цѣлото човѣчество. Значи, идеята, която е вложена въ този вжтрѣшенъ стремежъ, е връзката. Сега вие имате всички тия връзки, само една връзка ви липсва, съзнателна връзка съ невидимия свѣтъ. Тази връзка нѣмате. Вие говорите, че сѣществуватъ ангели, но нито единъ отъ васъ не е ималъ разговоръ съ ангелитѣ. Може и да сте имали, но не сте съзнавали това. Може би, нѣкой ангелъ ви е говорилъ, безъ да сте съзнавали, че ангелъ ви говори, Значи, съзнанието ви още не е будно. Тѣй щото, когато казвамъ, че трѣбва да имате вжтрѣшна връзка съ невидимия свѣтъ, азъ разбирамъ „пробуждане на съзнанието“. Когато, обаче, вашето съзнание се пробуди, има една опасностъ—появяване на страха. Всѣки човѣкъ, който нѣма

будно съзнание, се плаши, страхува се. Когато човѣкъ започне да строи една голѣма кѣща и вижда, че срѣдствата нѣма да му стигнатъ, той се уплашва. А когато започне нѣкоя малка работа, за която срѣдствата му сж достатѣчни, той не се плаши, радва се. Ето защо, вие трѣбва да започвате работа въ кръга на вашитѣ възможности. Когато говоримъ за бждещи проспекти, или за стремежитѣ на човѣшката душа, виждаме, че тия нѣща сж толкова велики, че човѣкъ съвсѣмъ се изгубва въ тѣхъ. Въ тѣхъ се прозиратъ великитѣ замисли на Бога. Въ туй състояние, въ което се намирате днесъ, най-важното нѣщо за васъ е да образувате една вжтрѣшна връзка съ невидимия свѣтъ.

Ще ви напиша думата: ЛЮБОВЬ. Какво разбирате отъ нея? Онѣзи хора, които сж създали рѣчта, писмеността сж имали прѣдъвидъ и значението на всѣка дума. Двѣтѣ линии, които образуватъ буквата Л, показватъ, че у човѣка има двѣ сжщества. Едното изразява стремежа на човѣшката душа, а другото — стремежа на човѣшкия духъ. На кждѣ? — Къмъ Бога. При този стремежъ Любовта трѣбва да бжде разумна. Ако разложимъ буквата Ю, ще получимъ отъ нея слѣднитѣ елементи: І Ю. Първата линия е отражение, сѣнка. Кждѣ е прѣдметътъ, който хвърля тази сѣнка? Двѣтѣ линии въ буквата Ю сж успоредни. Втората проекция иде отъ друго нѣкое тѣло. Значи, онова тѣло, което хвърля тази проекция, има друго разположение. Въ буквата О сжщо се забѣлѣзватъ двѣ успоредни линии. Буквата О озна-

чава главата, ума на човѣка, който се движи. Значи, съ нищото, т. е. съ нулата се означава ума, понеже умътъ не е нѣщо материялно. Умътъ се развива разумно по двѣ успоредни линии. Само разумнитѣ хора се движатъ успоредно. Щомъ се движатъ успоредно, никакви стълкновения не могатъ да ставатъ помежду тѣхъ. Значи, духътъ и душата трѣбва да се стремятъ успоредно къмъ Бога, безъ какви и да е стълкновения. Всѣко стълкновение на ума и сърцето показва, че човѣкъ не е на правия пжтъ. Запримѣръ, нѣкой се бори, дали има Господъ, или нѣма. Това вече е стълкновение въ човѣка. Какво има да се съмнѣвамъ, дали сжествува Господъ, или не? Нѣкой казва: дали моята постжпка е права, или крива? Защо ще се съмнѣвамъ? Така само глупавитѣ хора могатъ да мислятъ. Въ дадения случай, азъ мога да зная, дали моята постжпка е права, или не. Запримѣръ, кажа нѣкому една груба дума, а слѣдъ това искамъ да зная, дали е груба, или не. Какъ ще провѣря? Ето какъ. Ще кажа нѣкому: моля ти се, кажи сжщата дума на менъ, за да я опитамъ! Каже ли ми я, ще зная вече, каква е тази дума, и какъвъ ефектъ произвежда. Другъ случай: ударя нѣкому една плѣсница и размишлявамъ, право ли постжпихъ или не. Ще кажа нѣкому: удари ми една плѣсница! Щомъ той ми удари плѣсницата, и азъ съмъ недоволенъ, значи, плѣсницата не е на мѣсто. Слѣдователно, постжпката ми и въ двата случая е лоша. Но ако една плѣсница намѣсти челюстьта ти, питамъ: тази плѣсница на мѣсто ли е? — На

мѣсто е, разбира се. Тѣй че, всѣка дума, всѣко дѣйствиe трѣбва да бждатъ на своето мѣсто. Празнитѣ думи не принасятъ никаква полза.

Буквата Б показва, че разумниятъ животъ е почналъ да се развива. Второто О показва единъ умъ, който седи по-високо отъ индивидуалния. Всѣки единъ отъ васъ е обгърнатъ съ единъ по-високъ умъ, той е Божествениятъ. Запримѣръ: вие рѣшавате да направите нѣщо, но въ васъ се започва една борба. Вие казвате: тѣй ще направя, иначе ще направя. Веднага въ васъ се явява едно противодѣйствиe, вие започвате да се съмнѣвате, да се борите, дали ще успѣете, или не. Най-послѣ, Божествениятъ умъ, който ви обгръща, опрѣдѣля посоката на вашето движение. Вземете, запримѣръ, една рѣка. Какъ може да се движи тя? — Само по една посока — по своя наклонъ. Въздухътъ какъ може да се движи? — Въ четири посоки. Тамъ разширението е на всички страни. Слѣдователно, колкото енергиитѣ сж по-фини, толкова и движението е по-свободно.

Когато ние дойдемъ до любовта, тази любовъ трѣбва да бжде разумна. Бждещиятъ животъ трѣбва да се сложи върху нея. Всички вие трѣбва да имате опрѣдѣлени възгледи за нѣщата, а не само вѣрвания. Можете да кажете нѣкому, че го обичате. Не, когаго кажемъ, че обичаме нѣкого, ние о раничаваме Любовта.

Вие сте се събрали тукъ не да вършите вашата воля, а волята Божия. До сега вие сте служили само на себе си, на домоветѣ си, на народа си. Ако сте се събрали да повтаряте тия ста-

ри работи, по-добър вземете раниците си и се върнете по домовете — не си губете времето. Да кърпите старите си дрехи, нямаме нужда от това. Но ако искате да внесете нещо свършено ново във живота си, да живеете за Бога, това вече има смисъл. Новият потик, който трябва да имате, това е вътрешният Божествен живот, вътрешната връзка. Каква трябва да бъде вътрешната връзка? — Разумна. Ще турите едно правило във живота си: всяка добра мисъл, която се зароди във когото и да е, не ѝ противодѣйствувайте. Да кажем, че ръшите да имате един братски обѣд, или една вечеря, направете я. Ама откъде нямаме условия. — Направете я! Ама какво ли ще кажат хората? — Направете вечерята! Нямаме достатъчно хлѣб. — Колкото има. Не е въ хлѣба, не е и въ яденето, всичко е въ срѣщата, въ общението на душите. Това е една малка вътрешна връзка. Някой пък иска да пѣте. Съберете се, попѣйте си! Животът не е въ пѣнието. То е само една малка вътрешна връзка. Някой иска да се разговаряте. Съберете се, разговаряйте се! Разговарянето е също една връзка.

Вие сега се събирате тук, да обмѣните мисли. Животът няма да се оправи от вашите мисли, но за васъ е важно това, което ще приложите във живота си. На какво разчитате, като се събирате? Пари нѣмате, власт нѣмате, не сте силни. Тогава какво можете да направите? Съ какво мислите да оправите свѣта? — Съ малкото добро, което излиза от Бога. Не е доста-

тъчно само да говорите за Любовта, но трѣбва да почувствуваме, че Богъ е Любовь, че Богъ е живъ. Въ Него живѣемъ и се движимъ, въ Негово име се събираме, съ Него можемъ да се разговаряме, и Неговата воля трѣбва да изпълняваме, защото само Той туря редъ и порядъкъ навсѣкждѣ. Сега азъ съмъ между васъ. Защо?—Това е волята Божия. Богъ е, Който върши всичко. Когато една работа се върши за Бога, или въ името на Бога, тя придобива цѣна. Нѣма по-велика идея отъ идеята за Бога! И когато рѣшимъ да вършимъ Неговата воля, когато рѣшимъ да служимъ на Бога, всички сѣщества, тукъ на земята и горѣ на небето, ще ни съдѣйствуватъ. Всички сѣщества се групирватъ въ идеята да вършатъ Божиата воля. Слѣдователно, вие трѣбва да направите една връзка. Сегашната ви връзка съ невидимия свѣтъ не може още да издържа изпититѣ на живота.

Азъ съжалявамъ, че нѣкой пѣтъ трѣбва да правя човѣшки сравнения за Любовта. Запримѣрь, нѣкой пѣтъ ние употребяваме израза: влюбилъ се единъ момъкъ въ нѣкоя мома. Това не е любовъ. Другъ пѣтъ казваме: тия двама приятели се обичатъ. Отношенията между тия двама приятели, и то още не е любовъ. Само тогава двѣ души се обичатъ, познаватъ, когато сж родени огъ Бога, когато сж излѣзли отъ Него. Ние трѣбва да познаваме проявленията на Бога въ всѣка душа по особенъ начинъ. Хубавото седи именно въ туй, че всички не сме излѣзли отъ Бога изведнѣжъ и по единъ и сжщъ начинъ. Слѣ-

дователно, всѣка душа носи една особена красота, едно особено проявление на Бога въ себе си, което въ другитѣ души го нѣма. Ако въ вашата душа имаше туй, което има и въ моята душа, или ако въ моята душа нѣмаше нѣщо особено, ние нѣмаше да се търсимъ. Ако не бѣше това разнообразие въ душитѣ, нѣмаше да ви говоря, нѣмаше да се запитвамъ, дали ме разбирате. Мога ли да кажа, че нѣмамъ нужда отъ храна, отъ въздухъ, отъ слънце? — Не мога. Значи, всѣка душа търси другитѣ души. Богъ е разпрѣдѣлилъ своитѣ блага между всички тѣй, че като се търсимъ взаимно, това правимъ съ цѣль да придобиемъ туй, което нѣмаме въ себе си. И тѣй, обмѣна става постоянно между душитѣ. И вие ще придобиете отъ мене туй, което нѣмате. Вие ще кажете: ние ще придобиемъ всичкото знание отъ Учителя и послѣ нѣма да имаме нужда отъ Него. Не е така. Вие като дойдете на моето стѣпало и придобиете тѣзи знания, които имамъ, азъ ще бѣда на друго, по-горно стѣпало. Вие никога нѣма да ме стигнете, защото, ако вие растете, и азъ раста. Развитието е вѣчно! Азъ говоря за Божественото у човѣка. То седи въ разнообразието, а разнообразието въ човѣшката душа съставлява красотата на живота. Не мислете, че като се запознаете съ единъ човѣкъ, вече го познавате. Въ всѣка душа има нѣщо особено, въ всѣка душа има много красиви работи. Вие още не познавате нито вашето богатство, нито богатството, което иматъ другитѣ души.

Нѣкой пжтъ искате да бѣдете идеалисти.

Какво нѣщо е идеализмътъ? Идеализмътъ, тъй както сега се изразява, е една хубава дреха, една отлична мушама, която не пропуска влагата, но въ тази мушама нѣма животъ. Идея, значи образъ на единъ вжтрѣшенъ животъ. Идеализмътъ трѣбва да бжде само една връзка, която да ни доведе въ контактъ съ Любовта, а Любовта трѣбва да ни доведе въ връзка съ Мждростта; Мждростта трѣбва да ни доведе въ връзка съ Истината; Истината трѣбва да ни доведе въ връзка съ Правдата; Правдата трѣбва да ни доведе въ връзка съ Добродѣтельта, съ милосърдието и т. н. Всички тия добродѣтели сж така скачени една за друга, че придобиването на една отъ тѣхъ, води къмъ придобиване и на останалитѣ.

Сега, вие сте се събрали заедно, и това наричате „съборъ“. Разумнитѣ нѣща не се събиратъ, но не изключватъ събирането. Разумнитѣ хора не се умножаватъ, но не изключватъ умножението. Тѣ не се и дѣлятъ, но не изключватъ дѣлението. Запримѣръ, кое можемъ да дѣлимъ? Кое можемъ да вадимъ? Разумниятъ човѣкъ дава отъ своята любовъ и на другитѣ. Трѣбва да дадешъ! Защо? Ако не дадешъ, ще се пукнешъ, а като се пукнешъ, отъ тебе ще изтече излишното. Това е законъ въ природата. Всѣка пъпка най-първо е користолюбива, тя мяза на едно запушено шишенце. Дойде нѣкой при нея, казва ѝ: дай! — Не давамъ. Но, като дойде слънчевата енергия и ѝ облѣе изобилно, листата ѝ се разтварятъ, и тя дава. Послѣ листата ѝ окапватъ, и плодътъ завръзва. И плодътъ въ първо врѣме е користолю-

бивъ, казва: нѣма да дамъ! Но природата и за него има методи, какъ да го прѣобрази. Разкъсва външната му корица, месестата частъ изгнива и сѣмката му пада върху почвата. Христосъ казва: „Богатството трѣбва да се пожертвува.“ То значи: месцето около костилката трѣбва да се даде, за да се извади костилката и посѣе въ почвата. Костилката, сѣмката е връзката между Бога и плода. Слѣдователно, щомъ образуваме връзка съ Бога, и нашето растене започва. Въ какво седи това растене? — Всѣка сутринъ като ставаме, ние ще виждаме лицето на Бога тихо и спокойно и ще бждемъ доволни; каквато работа започваме, ще ни върви добрѣ; каквито спънки и да срѣщаме въ живота си, тѣ винаги ще се разрѣшаватъ разумно.

И тъй, какво мислите да направите въ тази ваша срѣща? Ще ви трѣбватъ нѣкакви методи за работа. Какви ще бждатъ тия методи? Какъ трѣбва да разбирате новото учение, науката, изкуството, музиката? Науката е срѣдство, музиката е срѣдство, рѣчъта на човѣка е срѣдство, богатството е срѣдство. Изобщо, всички нѣща, които имаме въ свѣта, сж срѣдства, които ще ни доведатъ въ съприкосновение, за да работимъ за Бога.

Сега, казвамъ на васъ младитѣ, да се пазите, докато любовта ви не е покварена, защото, щомъ се поквари, вие ще бждете въ невѣдѣние. Азъ употребявамъ думата „младъ“ въ добъръ смисълъ—младъ въ Любовта. Ще ви дамъ едно малко обяснение. Вие казвате, че човѣкъ трѣбва

да живѣе. Да, но какъ трѣбва да живѣе? Прѣд-
ставете си, че имате редица красиви шишета, но
все празни. Казвамъ: вие трѣбва да напълните
вашитѣ шишета. Казвате: защо ще пълнимъ тия
празни шишета? Ще ви трѣбватъ, защото за въ
бждеще условията на живота ще се измѣнятъ.
Бждещето ви ще зависи отъ тия пълни шишета.
Всѣка мисль у човѣка е една форма, която трѣб-
ва да се напълни съ съдържание на Любовта.
Слѣдователно, цѣната ви ще зависи отъ
това, колко отъ тия шишета сте напъл-
нили съ съдържание на Божественитѣ
блага. Ако вашето сърце, ако вашиятъ умъ не
сж пълни съ Божественитѣ блага, какво струватъ?
Въ какво седи цѣната на нѣкой богатъ човѣкъ?
— Касата му е пълна. Въ какво седи цѣната на
единъ разуменъ човѣкъ? — Въ неговата разум-
ность. Разумниятъ човѣкъ, както и богатиятъ чо-
вѣкъ, сж пълни каси. Сърцето на добрия човѣкъ
е пълно съ добрини. Ние не прѣпорѣчваме праз-
нитѣ шишета. Ние искаме да бждете богати, пъл-
ни шишета. Когато говоримъ за богатство, раз-
бираме, че човѣкъ трѣбва да бжде богатъ съ
добродѣтели. Когато говоримъ за сиромашия,
подразбираме, че трѣбва да бждете сиромаси въ
негативенъ смисълъ: сиромаси въ лъжа, въ
страхъ, въ завистъ, въ злоба, въ умраза, въ до-
носничество, въ изопачаване на Истината, въ ин-
триги, въ безвѣрие, въ глупости, да нѣмате нито
майка, нито баща. Изобщо, въ всичко нега-
тивно да бждете крайно сиромаси. Щомъ, оба-
че, дойдете до положителнитѣ нѣща, тамъ

трѣбва да бждете крайно богати, не само милионери, но билионери, милиардери, колкото се може повече богатство да имате.

Вие трѣбва да изучавате живота въ неговия положителенъ смисълъ. Азъ искамъ всички да бждете умни, добри, богати въ доброто, и богати въ Любовта. Въ туй общество, именно, трѣбва да създадемъ единъ моделъ. Ако и ние сме като другитѣ хора, тогава нѣма по какво да се отличаваме отъ тѣхъ, а ние трѣбва да се различаваме. Ние нѣма да се дѣлимъ отъ хората, но трѣбва да се различаваме. По какво? — По степенъта на свѣтлината на нашия умъ. Ние трѣбва да се различаваме и по силата на нашия умъ. Нашиятъ мисли трѣбва да бждатъ творчески. Ние трѣбва да се различаваме още и по какво? — По любовта на нашето сърце. Въ огъня на нашето сърце всичко трѣбва да се топи. И най-мъчно-топимитѣ метали, злато и платина, трѣбва да се топятъ въ огъня на нашата любовъ. Въ този огънь трѣбва да се топи и злобата, и умразата, и невѣрието. Ние нѣма да се разправяме съ това, съ което съврѣмениятъ свѣтъ се занимава, защото ние влизаме въ единъ новъ свѣтъ, свѣтътъ на опита. Вие се съмнѣвате въ този новъ свѣтъ. Азъ отъ 20 години насамъ правя опити, изслѣдвания, за да намѣря единъ положителенъ методъ, който да изразява абсолютната Истина. Ще направя единъ опитъ и съ васъ. Ще взема нѣкой отъ васъ и ще го пратя въ другия свѣтъ, въ свѣта на Любовта, дѣто нѣщата сж реални. Той, като се върне отъ тамъ, ще разправи съзнателно всичко,

каквото е видѣлъ и чулъ. Всички ще се събератъ наоколо му и ще слушатъ. Ако не вѣрватъ, ще пратимъ втори. И той като се върне, ще разправи всичко, каквото е видѣлъ. Ако и него не вѣрватъ, ще изпратимъ трети, четвърти, пети. . . Като изпратимъ десетъ души, и тѣ разказватъ едни и същи нѣща, тогава нѣма какво да се съмнѣвате, ще приемете думитѣ имъ за вѣрни и истинни. Сега вие бързате, нѣкои отъ васъ ще кажатъ: дано стане това нѣщо още тази година! То ще бже въ годината, която Господъ опрѣдѣлилъ. Коя е тази година, не се знае. Господъ има своя година, опрѣдѣлена за тази работа. За сега, отъ невидимия свѣтъ, нѣма още благоприятни условия за този опитъ.

Та вие се събирате за работа. Ще внесете Любовета въ душитѣ си. Искамъ вие, младитѣ, да дадете образецъ. Сега старитѣ ще кажатъ; е, хубаво е човѣкъ да бже младъ! Казвамъ: всѣки отъ васъ може да стане младъ. Какъ? — Като се съблѣче отъ грѣха си, а всѣки може да се съблѣче отъ грѣха. Отъ него зависи. Всички можемъ да се учимъ въ този новъ животъ, и всѣки може да се подмлади.

И тъй, първото нѣщо: всички ще турите като основа на живота си разумната Любовь. Ще разисквате помежду си разумно. Ако се зародятъ нѣкои недоразумѣния, ще ги разрѣшите по братски, а не материялно, всѣки да настоява на своето.

Всѣки диамантъ, или какъвъ и да е скъпоцѣненъ камъкъ, се опрѣдѣля по своята величина

и по чистотата въ състава си. Всѣка мисль се опрѣдѣля отъ степенъта на съзнанието у човѣка, съ което той я проявява. Трѣбва да бждете тъй будни, че като разсждавате, никога да не прѣнебрѣгвате другитѣ, да мислите, че тѣ не знаятъ нищо, а вие само знаете. Мислите ли така, вие оскърбявате тѣхния ангелъ. Нѣкой човѣкъ може да не знае, но неговиятъ ангелъ знае, той нѣ е невѣжа. Слѣдователно, ти ще си кажешъ: ангелътъ, който ржководи този човѣкъ, е уменъ. На самия човѣкъ пъкъ ще кажешъ: братко, ние трѣбва солидарно да извършимъ волята Божия. А вие казвате: азъ върша волята Божия, а той не я върши.

Друго важно нѣщо е: да бждемъ благоугодни на Бога! Когато говоря нѣщо, азъ всѣкога имамъ прѣдъ видъ слѣдното: мисльта ми да е върна прѣдъ Бога! Не мислете, че азъ не чувствавамъ влиянията на хората, но си казвамъ: че хората мислятъ за менъ криво, това не е важно. За менъ е важенъ авторитетътъ на Господа, какво ще каже Господъ за мене. Не мислете, че азъ не коригирамъ думитѣ си. Когато кажа нѣкъдѣ нѣщо повече или по-малко, азъ веднага се коригирамъ. Въ менъ е законъ, като говоря на васъ, едноврѣменно говоря и на себе си и коригирамъ всѣка своя погрѣшка. И вие трѣбва да говорите така. Послѣ, дѣто имате погрѣшка ще я коригирате. Всичко хубаво, което има въ свѣта, ще възприемате. Всичко хубаво въ другитѣ души сжщо ще възприемате. Трѣбва да възприемате хубавитѣ нѣща, които Богъ е вло-

жилъ, дѣто и да ги срещнете. Защо да не ги възприемемъ? Има красиви нѣща въ насъ, има красиви нѣща и въ душитѣ на другитѣ. Само така ще има туй любовно, братско отношение къмъ всички. Само така ще подигнете душитѣ си. Любовь на самопожертвуване трѣбва да има между васъ, а не честолюбие. Тази Любовь вие още не сте проявили.

Нѣкой казва: Учителътъ казва тъй. Не казвамъ азъ, но това е Божиятъ законъ, който всички трѣбва да изпълнимъ. Богъ е наредилъ нѣщата така, и така трѣбва да бжде — нищо повече! Едно мнѣние има въ свѣта, на което всички трѣбва да се подчиняваме. То е Божието мнѣние. Понеже Богъ така казва, така трѣбва да бжде! Ето защо, всички ще се стремимъ да бжде тъй, както Богъ е опрѣдѣлилъ първоначално. Всичко, което Богъ е наредилъ, е красиво, велико! Тукъ, именно, ще проявимъ своята свобода и своята интелигентностъ. Тукъ, именно, ще добиемъ своята красота и всичко необходимо за нашитѣ души.

Та казвамъ: вие ще постѣпите споредъ тая велика мисль, да сте прави прѣдъ Бога, и слѣдъ като разисквате въпроситѣ въ видѣлината на Любовта, ще имате плодъ.

Бесѣда, държана отъ Учителя.

К. Паскалевъ.

Основни въпроси на ученичеството.

Основниятъ въпросъ, който се поставя на разглеждане въ тази годишната ни братска срѣща, е въпросътъ за окултния ученикъ. Ние всички сме ученици на една школа, и тоя е единъ отъ първитѣ въпроси, който се изпрѣчва прѣдъ насъ. Наистина, въ съзнанието на всѣки едного отъ насъ лежи по единъ образъ на идеалния ученикъ, който ние се стремимъ да реализираме въ себе си, но за да стане този образъ по-реаленъ, по-близъкъ до живота, необходимо е неговитѣ черти да станатъ по-опредѣлени, по-ярки. Оня младежъ, който постъпва въ единъ университетъ, за да слѣдва, напимѣръ естественитѣ науки, въ неговото съзнание е ясно поставена идеята, че той желае да се запознае съ природата — да изучи законитѣ, които регулиратъ развоя на живота, формитѣ, които той взима и т. н. Водимъ отъ това желание, той постъпва въ университета, за да му даде необходимитѣ условия да направи това. Явява се въпросътъ: каква идея стои въ съзнанието на онзи ученикъ, който постъпва въ една школа? Какво желае той отъ нея? Какъвъ е неговиятъ идеалъ? Дали той желае тази школа да

му даде необходимитѣ методи, за да издигне себе си — да се освободи отъ своитѣ неджзи, да добие добродѣтели и пр., или желае да получи повече познания, за да разшири своя мирогледъ? Или търси да се свърже съ Бога? Или най-послѣтъ търси нѣщо друго? Ето единъ въпросъ, за който заслужава да се мисли, който трѣбва да се изясни въ съзнанието на ученика.

Сега нека се спремъ върху понятието ученикъ. Самата дума ясно показва, че това е човѣкъ, който учи. Обаче съдържанието, което днесъ се влага въ това понятие, не е напълно идентично съ онова на окултния ученикъ. Днесъ обикновено, подъ „ученикъ“ се разбира човѣкъ, който изучава нѣщата, които сж извънъ него. Окултниятъ ученикъ върви по другъ пътъ — той започва отъ себе си, отъ своя вжтрѣшенъ миръ и върви навънъ. Но какво собствено намира въ себе си? Отъ една страна цѣлъ единъ свѣтъ на неговото минало — тукъ влизатъ редъ отрицателни качества, редъ неджзи, които сж се трупали въ него отъ редица сжществувания. Отъ друга страна се издига нѣщо свѣтло, възвишено. Това е неговиятъ идеалъ, новото, което се е родило въ него, и къмъ което той се стреми. Ученикътъ стои между тия два свѣта. Той чувствува въ себе си единъ непрѣодолимъ стремежъ да се доближи до това възвишено. Отъ друга страна той чувствува, че нѣщо здраво го прикрѣпя къмъ старото, като че ли многобройни нишки го свързватъ съ него, и при всѣки опитъ да ги скжса, вижда, че тѣ сж нѣщо живо, органическо и кжсането имъ е бо-

лезнено, причинява страдания. Тукъ, именно, възниква първиятъ конфликтъ, за разрѣшаването на който е необходимо голѣма морална сила и себепожертвуване.

Другъ въпросъ, който възниква въ връзка съ понятието „окултенъ ученикъ“ е именно въпросътъ: гдѣ ученикътъ учи, гдѣ е неговата школа? Мѣстото, гдѣто той прилага на опитъ своитѣ познания, е неговиятъ собственъ животъ. Животътъ му е, така да се каже, неговата лаборатория. Единъ неуспѣхъ, една неблагоприятна случка, едно радостно чувство и т. н. — ето прѣдмети, които той проучава. Ученикътъ навсѣкждѣ учи — и въ благоприятни и въ неблагоприятни условия, и въ щастие и въ нещастие. По такъвъ начинъ животътъ на ученика добива новъ смисълъ, свършено незнаенъ до тогава отъ него. Той става приятенъ, не защото мъжнотиитѣ изчезватъ — напротивъ, тѣ още повече се увеличаватъ, но защото той започва да гледа на тѣхъ по другъ начинъ. Една мъжнотия за единъ обикновенъ човѣкъ е едно брѣме, противъ което той непрѣстанно роптае, когато за ученика е единъ прѣдметъ за проучаване. Разбира се, че това състояние не се постига така лесно, както лесно се описва.

Нека се спремъ сега за малко върху така нареченитѣ първи стѣпки на ученичеството. Трѣбва да признаемъ, че въ началото тия стѣпки сж твърдѣ трудни и неувѣрени. Ученикътъ навлиза въ една срѣда напълно неизвѣстна нему, срѣда крайно дисхармонична. Психичното му състояние започва де се движи въ двѣ крайно противополо-

ложни посоки. Въ известни моменти той се чувства силенъ, мощенъ — готовъ да побѣди цѣлия свѣтъ; въ други — крайно слабъ и немошенъ. Въ едни моменти той чувства себе си готовъ да обича всички същества, да обгърне цѣлия свѣтъ; въ други — всичко му става ненавистно. По нѣкога той е потиснатъ отъ силни страдания, съмнѣния и пр.; другъ пжть — една необяснима вѣра и радость го обхващатъ.

Отначало ученикътъ стои смутенъ, безсиленъ да излѣзе отъ това неблагоприятно състояние. Той само страда, безъ да може да намѣри изходъ. Но той не е изоставенъ самъ. Въ тия трудни моменти има нѣщо, което бди надъ него, което всѣкога е готово да му посочи правия пжть и което никога не го изоставя, дори и тогава, когато всички сж го изоставили. Само че то е така тихо, така нѣжно, щото не винаги ученикътъ може да долови неговото желание и да го изпълни. Това тихото именно е, което гради въ живота на ученика, и той трѣбва да се вслушва въ него, то да бжде неговото ржководно начало.

За да може растенето на единъ окултенъ ученикъ да става правилно, необходими сж редъ качества. Прѣди всичко нему е необходима една абсолютна вжтрѣшна искреность. Това значи да констатира въ себе си нѣщата така, както си сж, безъ да ги надцѣнява. Това е първото условие, да може да изправи себе си. По-нататкъ сж необходими и много други качества. Той трѣбва да притежава голѣма морална сила и готовность за жертва, да надделѣе въ себе си нисшето. Нему е

необходимо едно абсолютно послушание към Висшето, което говори вжтрѣ въ него и т. н. На всички тия качества нѣма да се спираме. Ще кажа нѣколко думи само за едно, което считамъ за най-важно. Има моменти въ живота на ученика, въ които той чувствува себе си самъ, като че ли изоставенъ отъ всички същества. Това сж моменти на една страшна самота, отъ която никакое качество не е въ състояние да го освободи, освѣнъ едно: абсолютна и безпрѣдѣлна вѣра и упование въ Великото, Абсолютното; вѣра твърда и несъкрушима отъ нищо; вѣра, която да бжде за ученика една малка свѣтлинка, която, въ тази тъмна и бурна нощъ на неговия животъ, да му сочи пътя къмъ оная свещена земя, дѣто той ще може да реализира своя идеалъ — да намѣри Бога.

О. Славчева.

Мисли за ученика.

Ученикътъ, въ своитѣ постѣпки и дѣла, трѣбва да върви по стѣпкитѣ на свърхчовѣка. Той самъ себе си ограничава, самъ себе си управлява и самъ себе си сѣди.

Ученикътъ на Великата Божествена школа не е вече дѣте бозайниче, което да възприема го-

това храна и да расте въ люлката при майка си. — Той вече е мъжъ — човѣкъ — отговоренъ прѣдъ Бога за всичко. Той е оная фиданка, отъ която сж махнати вече всичкитѣ подпорки и трѣбва самъ, съ своя жизненъ устой, да се противопоставя на всички виелици и бури, които непрѣменно ще се извиятъ надъ главата му.

Да, той е оставенъ самъ. Самъ съ себе си, съ онова Божественото, което е недѣлимо отъ него. Могатъ да му отнематъ всичко, но когато Божественото се прояви у него, той се справя съ всички мъчнотии.

Законитѣ на Бога вече сж написани въ сърцето му и тежко му, ако се отклони.

Ако той не изпълни Божественитѣ слова, които се мълвятъ въ неговата душа, то тѣ замлъкватъ едно по едно и, тогава въ човѣка се възцарява онова страшно мълчание, което се казва смъртъ!

Мойсей изведе отъ Египетъ множество народъ. . . Но колко отъ тѣхъ пристигнаха въ Хаанаанъ? — Всичко онова, което не устоя на свещенитѣ си къмъ Бога задължения, изчезна като димъ отъ трѣва, а всичко, което пристѣпваше съ сигурни стѣпки къмъ Високия Идеалъ на Вѣчното добро — отиде, влѣзе въ красивата и плодородна земя, въ която, слѣдъ толкова мъчения и страдания, достойното плѣме влѣзе, за да се весели съ пѣсни и свирни.

Братя и сестри, въ Бога е и нашата участъ!

Ние живѣемъ въ 20 вѣкъ, но носимъ прѣдопрѣдѣлението на тия наши израилеви праотци.

Това е една реалност. И тогава е имало ученици, които сж стояли прѣдъ свои вжтрѣшни дилеми; и тогава сж плакали; и тогава Учителътъ е помагалъ и на най-слабото проявление на воля и сж настѣпвали истински празници, когато нѣкой Шела е прославялъ Бога.

Вървишъ въ тая пустиня на живота. Надъ тебъ блѣстятъ лжчитѣ на слънцето. . . . Нѣма сѣнка, дѣ да се подслонишъ. Сложи ржцѣтъ на главата си, и Богъ твой, Който е въ тебе — ще ти направи сѣнка.

Ако си жаденъ, тогава пий отъ росата, която е върху малката трѣва, додѣто стигнешъ на върха и тамъ пиешъ отъ голѣмия Изворъ.

Утоли глада си съ нѣколко житни зрънца, които сж малки, но съдържатъ цѣненъ животъ въ себе си, и ти нѣма да гладувашъ съ тѣхъ, макаръ и самъ да си — на край свѣта.

И когато нагледъ всички те оставятъ, тебъ, тебъ, който си вече мжжъ и ученикъ, и тогава дори живиятъ Богъ е съ тебе. И когато ти запѣвашъ грѣбъ да вдигнешъ отново товара си и да продължишъ отново свещения пжтъ на доброто, тогава Богъ, ще се прояви въ тебе, ще разшири силата ти и ще ти помогне да носишъ и да прѣодолявашъ спънки.

Това ще бждешъ настигнатъ отъ други, които сжщо изнемогватъ, но ти ще имъ кажешъ, че когато си призовавъ Господа, дошла ти е силата; тогава и тѣ ще направятъ сжщото, и вие ще трѣгните мнозинство, защото проявениятъ Богъ е мнозинство въ малцината, а непроявениятъ

малцинство у мнозината.

Тогава самитѣ природни стихии ще ви съдѣйствуватъ и ще се яви не звѣзда, а изгрѣващето слънце на надеждата.

Работа, работа и пакъ работа!

Ето истинското прѣдназначение на човѣшкия умъ; ето храната му, безъ която той измѣня своята насока и губи своята сила.

Чрѣзъ постоянство всичко добро се постига. И постепенно въ ученика се изработва оная животрептяща сила, която го прави да лѣкува своитѣ братя.

Всѣки единъ отъ насъ има въ себе си основа философско камъче, съ което може да измѣня неблагоприятнитѣ условия въ благоприятни. Това камъче се казва: честностъ, любовъ, смѣлостъ. На него сж отпечатени словеса Божии, и то трѣбва да се намѣри, да се открие и използва неговата магическа сила; то е многоцѣнниятъ бисеръ, който свѣти въ душата и я прави мъдра, силна и обична.

Трѣбва духовно сближение между насъ, но какъ? Единственото нѣщо, съ което можемъ да се приближимъ единъ къмъ другъ, е връзката ни съ Бога. Само тамъ е нашето единство, само тамъ е нашето братство. На това поле ние можемъ да си говоримъ разумно, тамъ атмосферата е чиста, тамъ човѣкъ прилича като да е изкаченъ на единъ високъ планински върхъ, където душитѣ сж пропити отъ свѣтлина, а мислитѣ—отъ чистота.

Ние всички имаме еднакви вътрѣшни условия за работа. Подобно землевладѣлецъ, който

е раздалъ по еднакво парче земя на своитѣ работници и ги е оставилъ свободни, да я разработватъ, както имъ е угодно и да се ползватъ отъ този плодъ, който ще се роди въ градината имъ. И ето, въ ржцѣтѣ на градинаря е, какъ да разработи почвата, гдѣ и какъ да я разпрѣдѣли, че да даде повече и по-разнообразна култура. Зависи отъ изкуството на градинаря — така и отъ съзнанието и умѣнието на ученика зависи, какъ ще подреди той своята градина — та чрѣзъ работата да дойде още по-голѣма свѣтлина въ ума и видѣлина въ сърцето, да види ясно, хубаво онзи Божественъ свѣтъ, населенъ съ висши, разумни същества, които ще го приематъ, като свой съработникъ и братъ.

Нито минута почивка, нито минута застой! Сега можемъ да кажемъ, че врѣмето е злато.

Всѣки пропилянъ мигъ е изгубенъ, и послѣ, съ удвоени сили трѣбва да се възстанови опрѣдѣлената ни работа.

Който работи полека, но постоянно, той ще има по-изобилни и по-доброкачествени плодове, съ които не може да се сравняватъ набързо придобититѣ блага на този, който отъ съревнуване иска да надмине съсѣда си.

Прѣди всичко търпѣние и вѣра въ благодарната работа. Богъ е съ насъ!

К. Вл. Кузмановъ.

Окултното ученичество въ нашето време*).

Думата ученикъ се употребява обикновено въ троякъ смисълъ. Ученикъ е дѣтето или младежтъ, който посѣщава нѣкое училище.

Ученикъ е всѣки човѣкъ, въ тоя смисълъ, че всѣки, както казва общопознатата поговорка, се учи, докато е живъ.

И най-сетнѣ, ученикъ може да бжде човѣкъ на нѣкоя окултна школа, или Учителъ (въ окултния смисълъ на тази дума).

Първитѣ два вида ученичество сж нѣщо твърдѣ естествено и пожелтно за днешния обикновенъ мислителъ. Третиятъ видъ обаче, се явява като нѣщо по-особено, по-трудно разбираемо и за мнозина дори съвсѣмъ ново, макаръ че окултни Учители и ученици е имало прѣзъ всичкитѣ врѣмена. Това противорѣчиво, нагледъ, явление си има исторически причини и се обяснява обширно въ окултната литература.

Окултното ученичество изобщо е единъ голѣмъ въпросъ, който при сегашното състояние

*) Съкратено изложение отъ рефератъ, четенъ прѣдъ III-я млад. окултенъ съборъ — София, юли, 1925 г.

на нашитѣ схващания едва ли може да разгледаме въ неговата пълнота. Защото тукъ се кръстосватъ стотици въпроси, научни и философски, малки и голѣми — като се започне съ близкитѣ, до тоя за началото и смисъла на битието и се свърши съ мъничкитѣ въпросчета отъ личния животъ на всѣко по отдѣлно. — Хората, които ние отъ обикновено гледище считаме за гении, водители на човѣчеството въ историята, стоящи на недосегаема висота — сж били само напрѣднали окултни ученици. И обратното — и въ миналото, и днесъ може бй — много напрѣднали окултни ученици и Учители, живѣятъ незабѣлѣзано, като най-обикновени хора, и вършатъ винаги творческа работа за духовния напрѣдѣкъ на човѣчеството. Отъ друга страна, отъ окултната история знаемъ, че е имало случаи, когато напрѣднали ученици, до степенъта на адепти, въ края на своята еволюция, за една малка погрѣшка, сж бивали деградирани и повръщани съ вѣкове назадъ.

Горното показва едно — че окултното ученичество е нѣщо твърдѣ сериозно и се държи въ прѣдѣлитѣ на вѣкове и сфѣри, които излизатъ далечъ отъ границитѣ на нашето обикновено схващане за врѣмето, пространството и развитието на човѣка въобще.

Отъ това широко окултно гледище, да можешъ въ даденъ животъ да разберешъ окултенъ ученикъ ли си, на кого и коя степенъ отъ своето развитие се намирашъ, за да направишъ нѣщо малко нагледъ, но най-необходимото и най-разум-

ното при днешнитѣ условия — и това крие въ себе си голѣма красота и величие.

Ние всички знаемъ и отъ книгитѣ, и отъ своя личенъ опитъ, че въ окултното ученичество дѣйствително има нѣщо необикновено, нѣщо особено, което най-вече се отнася до нашия вжтрѣшенъ подемъ и растежъ.

Въ мистичнитѣ и окултни школи на изтока, необикновеното въ окултното ученичество има и типични външни форми и изрази: отдалечаване отъ хората, задълбочаване въ себе си, постъ, молитва, търсене Учителя прѣзъ планини и пустини, церемонии при приемане ученика — това сж все външни характерни черти за ученичеството на изтока. И западнитѣ изслѣдователи, проучвайки външнитѣ форми на източнитѣ религии и школи (до вжтрѣшната имъ сжщина и смисълъ тѣ рѣдко стигатъ) — ги намиратъ за твърдѣ странни и невъзможни за човѣка на запада, поне при свърѣменнитѣ условия, при които той е поставенъ. И подъ влияние на това западноевропейско схващане се намира и нашето обществено мнѣние, което често е настроено критически къмъ подобни на нашитѣ разбирания.

А окултни школи сж възможни не само подъ тѣя имъ видъ, както ги знаемъ въ древна и днешна Индия, и изтока изобщо, а и по много други начини. Защото основнитѣ закони на живота по сжщество сж едни, но по форма могатъ да се видоизмѣнятъ, споредъ расовитѣ, национални, битови и природни особености и условия — стига да има мждри и опитни ръководители.

Живо потвърждение на това е нашата окултна школа. Като се изхожда отъ дълбокото познаване законитѣ на природата и човѣшката душа — въ нея ни се посочватъ най-подходящитѣ за нашитѣ условия форми на приложение. За това и характерното за външнитѣ отношения у насъ не сж церемониитѣ и външното подчинение, (както е, може би, свойствено за изтока) а свободното и непринудено отдаване почитъ единъ на другъ — нѣщо по-естествено за насъ.

Природата и животътъ сж щедри, но и строги и справедливи спрѣмо ония, които нарушаватъ или спазватъ тѣхнитѣ закони. Изключение за никого не се прави. И нашиятъ успѣхъ, като окултни ученици, се обуславя отъ това, до колко ние познаваме и съблюдаваме тия закони.

Понеже сме облѣчени още въ плътъ и кръвъ и живѣемъ до голѣма степенъ прѣдимно на физическото поле, както и другитѣ хора, ние имаме да се справяме въ нашия животъ съ всички економически, социални, научни, философски, морални и др. въпроси, които озадачаватъ и занимаватъ цѣлото мисляще човѣчество.

Върху тѣхъ Учителътъ се е изказвалъ твърдѣ обширно въ своитѣ бесѣди и лекции. и всѣки който се интересува, може да се отнесе направо до тѣхъ.

Ще поменемъ на кратко само нѣколко отъ тия въпроси.

Економическият въпросъ засѣга прѣко или косвено всички, затова и почти всички иматъ опрѣдѣлено становище по него. Едни сж материалисти, други идеалисти, трети застъпватъ нѣкакви срѣдни гледища, повече или по-малко егоистични или алтруистични и т. н. У насъ личниятъ економически въпросъ се обуславя отъ вѣрата (не религиозно вѣрване, а дълбока вѣра, тъй както я разбира новото учение). Учителътъ казва: „Погледнете птицитѣ небесни . . . или „Богъ е далъ отъ всичко за всички прѣизобилно . . .“ или „Никой, който изпълнява волята Божия, не може да умре отъ гладъ. . .“ и т. н. А кой би могълъ да ни научи да вѣрваме, освѣтнѣние самитѣ?

По отношение на колективния економически въпросъ, у насъ постепенно се създаватъ условия за едно ново и оригинално разрѣшение, което не се срѣща, може би, у никое отъ съществуващитѣ до сега економически теории, съ изключение до нѣкждѣ на така наречената синархия.

Изобщо, отъ чисто окултно гледище е еднакво трудно да се прѣодолѣятъ извѣстни материални несгоди, както и разумно да се справи човѣкъ съ извѣстно натрупано материално богатство.

Но и въ единия, и въ другия случай, материалнитѣ условия нѣматъ рѣшающе значение за нашия растежъ като ученици.

Върху въпроса за държавата днесъ се пише и говори твърдѣ много отъ разни страни. Ние можемъ да приложимъ нашето учение, безъ

да влѣземъ въ външенъ конфликтъ съ държавата, и безъ сжщеврѣменно да имаме нужда отъ нейната помощъ. Нашето учение се отличава отъ всички сжществувачи идеалистични учения по своя вжтрѣшенъ характеръ. Нашата първа задача, като ученици, е да изправимъ нашитѣ лични недостатѣци. А това се постига не чрѣзъ търсене причинитѣ отвънъ, а чрѣзъ интензивна вжтрѣшна работа. Правилниятъ вжтрѣшенъ духовенъ животъ никога нѣма да почувствува нужда да се изрази навънъ чрѣзъ протести, демонстрации и резолюции — нѣща, отъ които днешната държава най-много се страхува. Ние сме пасивни отвънъ, а активни отвжтрѣ. При едно такова разбиране, ние не сме опасни за държавата, нито тя за насъ.

У насъ често се повдига въпроса за науката, или, както се изразяватъ нѣкои — кои сж „учени“ и кои „прости“.

Учителътъ много пжти се е изказвалъ за съврѣменната наука, и нагледъ често доста противорѣчиво. Веднѣжъ той казва: „Днешната наука е уводъ въ окултната. Колкото повече знаете отъ нея, толкова по-добрѣ“. Другъ пжтъ обратно, той иронизира ученитѣ и казва, че съ днешната наука въ Царството Божие не се влиза. Какво показва това? — Че колкото по-добрѣ познаваме днешната официална наука, толкова по-добрѣ ще се ориентираме въ обществото и външния свѣтъ. Но вънъ отъ тая ориентировка, отъ чисто окултно гледище, официалната наука нищо повече не може да ни даде. Знанието на днешната наука е външно и може да ни направи най-много учени. А намъ уче-

ни не ни трѣбватъ. Ние вече ги имаме.

Учителътъ ни прѣподава едно по-зисше и сжщеврѣменно по-практично знание. Той изхожда отъ познанието на единъ невидимъ за сега за насъ, но реаленъ и разуменъ свѣтъ, който регулира цѣлия ни животъ, и въ контактъ съ който можемъ да влѣземъ не съ срѣдствата на днешната наука, а само съ вжтрѣшнитѣ методи, които се прѣподаютъ въ окултната школа, и които сж достъпни еднакво за всички.

И „учени“, и „прости“ ние сме прѣди всичко, както и Учителътъ казва, души, които еволюиратъ, и при днешнитѣ условия еднакво имаме нужда едни отъ други.

Когато става дума за моралъ, по липса на нови и подходящи думи, Учителътъ употребява старитѣ религиозни и етични термини — Богъ, душа, добро, зло, грѣхъ и затова нашето учение не прѣдставлява нагледъ като че ли нѣщо ново за повърхностния изслѣдователъ. Ако се вникне, обаче, по-внимателно задъ тия прости и обикновени думи, тъй както ги употребява Учителътъ, ще се види, че въ тѣхъ се крие съдържанието на единъ новъ и дълбоко-религиозенъ моралъ — особено по отношение на традиционния християнски моралъ на външно и фалшиво благочестие.

Една отъ характернитѣ черти на новия моралъ е искреностъта и прямотата. Примѣри имаме много.

Окултизмътъ, особено заучениятъ отъ книгитѣ, може да създаде условия за много съзнателни или несъзнателни илюзии и заблуждения.

Тѣ сж понѣкога доста поучителни. Но въ края на краищата, нищо скрито-покрито не остава, по силата на строгия законъ на Правдата.

Нашиятъ моралъ се подлага често на критика отъ така нареченото обществено мнѣние. Ние всички познаваме днешното общество, неговитѣ разбирания и неговитѣ добри и лоши страни. Въ обществото има умни, учени и интелигентни хора, и въобще много и много работи, които трѣбва да ни служатъ за примѣръ. Но малцина сж въ обществото ония, които сж си поставили за задача да реализиратъ безкористно нѣкоя отъ малкитѣ „незнайни“ добродѣтели и съ нея да вършатъ добро само прѣдъ лицето на Оня, Който присѣтствува въ всички моменти на всички мѣста и съ малкитѣ нѣща и добрини крѣпи цѣлата вселена.

А стремежъ къмъ това у насъ има, и той е не по-малко важенъ и не по-малко цѣненъ, отъ която и да било друга обществена работа. И затова погрѣшното обществено мнѣние не трѣбва да ни смущава.

Върху поменатитѣ по-горѣ бѣгло въпроси се е писало и пише, говорило и говори твърдѣ много и отъ учени, и отъ философи, и отъ моралисти. Но отъ чисто окултно гледище, и отъ това, което е казалъ до сега Учителътъ, едно е ясно — че за невидимия свѣтъ тия въпроси сж разрѣшени или най-малко не сжществуватъ подъ тоя имъ видъ, както сжществуватъ за насъ хората. Па и тѣхното правилно разрѣшение ще се постигне не чрѣзъ дълги разисквания и умувания, а чрѣзъ

едно разумно приближаване къмъ невидимия свѣтъ, който е около насъ и вжтрѣ въ насъ. А методи-тъ за това ни сж вече посочени.

Ние всички сме се движили и въ други обществени и идейни срѣди, и както знаете, всички постоянно сме констатирвали и констатираме едно: че у насъ, ако и всичко да е просто и обикновено нагледъ, и дори съ недостатъци понѣкога, има и нѣщо особено, нѣщо хубаво, което никждѣ другадѣ не се срѣща. Какво е то — мжно може да се опрѣдѣли — но всички го чувствуваме. Когато сме заедно, то не ни прави впечатление, но когато се отдалечимъ единъ отъ другъ и попаднемъ въ чужда срѣда, тогава започваме да го схващаме и цѣнимъ по-добрѣ. Единъ братъ, който е пжтувалъ и въ Австрия, и въ Германия, и въ Франция — разправяше, че е посѣтилъ много отъ сжществующитѣ за сега окултни общества въ западна Европа и видѣлъ много красиви и хубави работи навсѣкждѣ — но все пакъ никждѣ не почувствувалъ и не изпиталъ това, което може да се почувствува и изпита между насъ.

Горното показва едно — че ние имаме условия за духовно развитие — на каквито малцина се радватъ. И кой може да ни попрѣчи да ги използваме, освѣнъ самитѣ ние?

Днесъ на всѣкиго отъ насъ, и на всички заедно, се дава възможность да изпълнимъ една малка нагледъ, но величава мисия. При това разложение и хаосъ въ духовния животъ на днешнитѣ хора, които търсятъ и чакатъ нѣщо, безъ сами да знаятъ отъ кждѣ, всѣки отъ насъ, отъ първия

до послѣдния може да направи много.

Тукъ скоро единъ писателъ чете отъ името на теософското общество въ Военния клубъ три лекции—„Мистика и безвѣрие“, „Блѣнъ ли е свѣрхчовѣкътъ“ и „Копнежътъ на народитѣ“. Слушатели имаше много. Тамъ се казаха работи нови, но за другитѣ, а не и за насъ. Въпроситѣ за мистиката, вѣрата, свѣрхчовѣка ние отдавна ги знаемъ, но сме прѣстанали да ги теоритизираме, защото за насъ тѣ се прѣвръщатъ вече въ жива дѣйствителность, въ живо дѣло.

3 — 5 ч. сл. обѣдъ.

К О Н Ц Е Р Т Ъ.

Вторникъ.

7 юли, 6 ч. с.

* * *

ДВАДЕСЕТЪ ПРАВИЛА ОТЪ УЧИТЕЛЯ КЪМЪ УЧЕНИКА.

1. Пжтьтъ на ученика е пжть на зазоряване. Той е пжть на вѣчната свѣтлина, носителка на Любовта.

2. Ученикътъ трѣбва да има винаги една права стойка на тѣлото си, която държи будно неговото съзнание и дава разположение на духа му за работа.

3. Ученикътъ има винаги възможность да прави добро. Доброто е цѣль въ неговия животъ.

4. Ученикътъ ще бжде поставенъ прѣдъ изкушението, за да се изпитатъ убѣжденията му.

5. Ученикътъ бива поставянъ на силни прѣживявания, за да се кали въ издържливостъ и будность на съзнанието. Животъ безъ прѣживявания е животъ на спящи души.

6. Ученикътъ не трѣбва да се смуцава отъ формитѣ, а да гледа духа на нѣщата.

7. Ученикътъ се моли самъ. Той трѣбва да е съсредоточенъ въ молитвата си и да прѣживява думитѣ ѝ.

8. На ученика е необходимо малко съзерцание, за да може да се справи съ себе си.

9. На ученика е потребно малко уединение, за да уякне вътрешно.

10. Нѣма по-хубаво нѣщо за ученика отъ чистотата! Ученикътъ като люби, трѣбва да придобива чистота. Любовта е сила, която се развива само при чистотата.

11. Когато бждешъ свързанъ съ Бога, нѣма да има съблазнь за тебе.

12. Ученикътъ на окултната школа не бива да допуска никакво съмнѣние въ Божествения Промисълъ. Той знае, че пжтъгъ, въ който е влѣзълъ, е празъ.

13. Съмнѣнието е една задача за ученика, която той трѣбва да разрѣши правилно.

14. По закона на Любовта, щомъ повѣрвашъ, всичко е свѣтло за тебе. По това ще познаешъ, че си въ полето на Любовта — тамъ съмнѣние нѣма. Усѣмнишъ ли се, това показва, че Любовта я нѣма. Въ Любовта нѣма съмнѣние.

15. Първиятъ изпитъ, на който ученикътъ се поставя самъ, е съмнѣнието. Затуй той самъ трѣбва да прѣкара нощта на съмнѣнието, и самъ да го побѣди.

16. Ученикътъ трѣбва да мине прѣзъ съмнѣнието. То е една областъ, която той трѣбва да мине и да прѣмине до край. Тамъ той ще се намѣри въ една сѣверо-полярна нощъ—шестъ мѣсеца нощъ, но той трѣбва да разбира закона. Той трѣбва да я прѣкара, за да излѣзе пакъ на свѣтлия день и да се крѣпи прѣзъ всичкото врѣме. Слѣдъ

като прѣмине този периодъ на мракъ, на вжтрѣшно затъмнение, ще дойде прозрѣнието, ще дойде свѣтлия день, ще дойде Посвѣщението.

17. Ученикътъ трѣбва да вижда доброто навсѣкждѣ и у всѣкиго. Вижда ли той все прѣстѣпления, пороци и недостатъци, това е проказа въ неговото сърце. Ужасно е да носишъ дявола въ сърцето си!

18. Докато ученикътъ намира свѣтлина въ свѣта, нищо не може да му се говори за Бога. Трѣбва да се яви отвѣнъ тъмнина, за да стане въ душата свѣтло. Само при вжтрѣшната свѣтлина се ражда Любовта къмъ Великото. Ученикътъ не трѣбва да се спира на свѣтлината въ свѣта, а да гледа свѣтлината въ душата си и нея да пази.

19. Ученикътъ не може да има приятелство и съ свѣта, и съ Бога. Ако ученикътъ люби Бога, свѣтътъ ще потъмнѣе за него, ще се скрие, ще изчезне, а той ще се намѣри въ единъ другъ свѣтъ на свѣтлина, миръ и радостъ, и тамъ ще чуе Учителя си.

20. Приятенъ е пжтътъ на ученика въ всичкитѣ му мжчноти, защото е пжтъ на възлизане!

Методътъ на свѣтлината.

Въ природата има много методи за говорене, но главнитѣ сж два: единиятъ е методътъ на тихия дъждъ, който пада тихо, безъ гърмотевици;

другият е методът на силния дъждъ, който иде съ гърмотевици. Тогава всички палятъ свѣщи и се молятъ. Първиятъ методъ е Божественъ, вториятъ е човѣшки. Гърмотевицитѣ не сж опасни. Тѣ иматъ едно отлично прѣдназначение — прѣчистватъ въздуха. Дъждъ съ гърмотевици е подобъръ, отколкото безъ гърмотевици. Отъ тия дъждове съ гърмотевици, нѣкои сж придружени и съ бури, та обрулватъ всичко. Тихитѣ дъждове сж обикновено безъ бури. Но тѣй, както е въ природата, всичко е хубаво. Дъждоветѣ, които сж придружени съ бури, всичко обрулватъ, но и всички нечистотии очистватъ. Тѣй щото, тия два метода работятъ и вжтрѣ въ васъ. Тѣ прѣдставляватъ вжтрѣшенъ, а не външенъ процесъ. Тѣ сж работа на душата. Нѣкой пжтъ въ душата настава тихата, хладна нощъ — нощта на тихия дъждъ; нѣкой пжтъ дохожда онази бурна, студена нощъ — нощта на дъжда съ гърмотевици и бури. При дъжда съ бури покривитѣ на кжщитѣ се разкриватъ, керемидитѣ имъ се разпрѣсватъ, кепенцитѣ на прозорцитѣ се отварятъ. Всичко това е за хубаво!

Тукъ въ България, ученицитѣ изобщо, понеже сж събрани измежду всички народи, сж отъ високо произхождение: тѣ сж царе, князе, графове, лордове — искатъ Господъ да изпрати за тѣхъ специални ангели. Често, като говоря, нѣкои казватъ: общо ли говори, или лично? Казвамъ: общо и лично, това е единъ и сжщъ методъ. Едно нѣщо имайте прѣдъ видъ: за всѣки едного лично, както и за всички общо, ще дойдатъ разни изпитания, но не се спѣвайте отъ тѣхъ. Трѣбва да зна-

ете закона, че колкото повече изпитания имате, толкова повече благословения ще имате. Помнете: колкото повече страдания, мъчности и противоръчия срещнете въ живота си, толкова повече имате и благоволенieto на небото. Турете това нѣщо въ живота си като общо правило! Колкото се отнася до хубавото, доброто, оставете го настрана. То е общо за всички. Когато дойде хубавото, всички го носятъ лесно. Най-силнитѣ ученици се познаватъ при голѣмитѣ бури. Хубавитѣ кораби се познаватъ при голѣмитѣ бури въ океанитѣ и моретата.

Сега, нѣма защо да доказвате, кой е вашиятъ Учителъ, какъвъ е всѣкиятъ Учителъ. Не доказвайте това! Туй е една сложна задача съ десетъ неизвѣстни, а за сега, вие едва ли рѣшавате задачи съ три неизвѣстни. Какво разбирате подъ думата „учителъ?“ — Човѣкъ, който учи. На какво учи? Вие ще научите едно отъ правилата на Учителя. То е слѣдующето: Учителътъ поддържа правилата, методитѣ на свѣтлината. Свѣтлината само благородни, само чисти мѣста ли посѣщава въ свѣта? Кажете ми! Вие нѣкъси пътъ казвате: знаете ли кой съмъ азъ? Тамъ, на това ли мѣсто трѣбва да бжда пратень? Питамъ: Господъ, Който праща своята свѣтлина отъ небото, тя само въ царски ли палати влиза, само въ клѣткитѣ ли отива? — Не, навсѣкъждѣ. Тя прониква въ най-мръснитѣ мѣста, като ги освѣтлява, подига и прѣчиства. Оцапани, нечисти сж ржцѣтѣ на живата свѣтлина! Питамъ: ако свѣтлината, която седи толкова високо въ Божествения свѣтъ,

слиза и си цапа ржцѣтъ съ грѣховеѣ на хората, колко повече животѣ хора на земята трѣбва да сторятъ това? Вие, ученицитѣ, по нѣкой пжть казвате: да си изцапамъ ржцѣтъ, да влѣза въ това мѣсто! Ами че, когато влизате въ нѣкой клозетъ, не носите ли свѣщъта си тамъ? Свѣтлината влиза навсѣкждѣ. Тази свѣщъ не казва: защо ме носишъ тукъ? Тъй ще разбирате дълбокия смисълъ въ метода на свѣтлината. Тази Божествена свѣтлина, именно, прониква въ насъ, въ най-тайнитѣ, въ най-скрититѣ мѣста, за да ни очисти. Туй е великото смирение! Отъ свѣтлината трѣбва да се учите на смирение. Казвамъ: ако нѣмате смирението на свѣтлината, нищо не може да стане отъ васъ.

Едно ново правило ще имате прѣдъ видъ: ще пазите правилата на свѣтлината, ще имате смирението на свѣтлината, готовността на свѣтлината да отивате, да прониквате навсѣкждѣ, дѣто тя отива. Свѣтлината прѣминава прѣзъ всичко и навсѣкждѣ, но не остава тамъ. Помнете, че нито една частица отъ свѣтлината не остава, дѣто е влѣзла. Тя остава, запримѣръ, въ клозета само за една тристахилядна частъ отъ секундата, и слѣдъ това си заминава. Само за толкова малко врѣме може да остане тя въ едно нечисто мѣсто. Тъй че, срещнете ли една нечиста мисль, не я дръжте въ ума си дълго врѣме! Лошитѣ мисли задържайте само за една тристахилядна частъ отъ секундата и послѣ ги изпратете навънъ. Ако вие бихте имали този методъ на свѣтлината, всичкитѣ спорове бихте разрѣшавали много лесно. Трис-

та хиляди несподи можеха да ви дойдатъ, и всичкитѣ тия несподи бихте могли да разрѣшите само въ една секунда. Какъ?—Съ метода на свѣтлината.

Та, прѣзъ тази Божествена година, въ която сега сме родени, въ първия день на тази година, той е доста дълъгъ день, прилагайте метода на свѣтлината! Дойде ли нѣкое противорѣчие, кажете си: азъ ще бѣжа като свѣтлината! Когато свѣтлината влѣзе въ човѣшкигѣ очи, тя се радва, понеже има ума на едно разумно същество. Свѣтлината не е еднакво посрещната навсѣкждѣ. Когато свѣтлината влѣзе въ очитѣ на единъ вълкъ, какво говори тя тамъ? — Мине и си заmine. Въ нѣкоя глистя, когато влѣзе, пакъ минава и заминава. Тамъ не е така добръ посрещната, както когато влѣзе въ човѣшкото око. Какъ мислите, какво ще бѣде сърцето на свѣтлината? Колко е велико това сърце! Свѣтлината казва: слѣдъ врѣме азъ пакъ ще мина, пакъ ще посѣтя това мѣсто. Тя непрѣривно обикаля свѣта. Когато Христосъ е казалъ: „Азъ съмъ свѣтлината на свѣта“, Той е подразбиралъ, че тази свѣтлина трѣбва да проникне въ най-тъмнитѣ, въ най-затѣнтенитѣ мѣста, за да внесе разумното. Щомъ дойде разумното, тогава ще се прояви Любовта.

Бесѣда, държана отъ Учителя.

※ ※
※

ДВАНАДЕСЕТЪ ПОЛОЖЕНИЯ — СЪПОСТАВЯ- НИЯ ВЪРХУ РАЗБИРАНИЯТА И ЖИВОТА НА УЧЕНИКА.

1. Ученикътъ трѣбва да разбира добрѣ това, което ще направи и да гледа да е съобразно съ великитѣ принципи на живата Природа.

— Колко е отраднo, когато ученикътъ въ свое-го невѣжество постѣпи тѣй, както малкитѣ дѣца, безъ прѣдварително да обмисля, какво да направи, и дали трѣбва да го направи.

2. Ученикътъ не трѣбва да вижда какво ста-ва наоколо му. Той за всичко трѣбва да е слѣпъ.

— Колко е хубаво, когато ученикътъ вижда всичко, което се върши около него и се ползува отъ всичко това за своето развитие!

— Колко е благородно, когато ученикътъ мълчи!

3. Ученикътъ трѣбва винаги да мълчи, кога-то е прѣдъ Учителя си.

— Колко е сърдечно, когато ученикътъ раз-крива душата си прѣдъ Учителя си!

4. Ученикътъ трѣбва да прави винаги това, което Учителътъ му казва.

— Колко е лазурно, ако ученикътъ изпълни волята на Учителя си, безъ Учителътъ да му е казалъ това!

5. Учителѣтъ самъ извиква ученицитѣ си.

— Колко е Божествено, когато ученикѣтъ самъ отиде при Учителя си!

6. При Учителя ще бжде само най-добриятъ ученикъ.

— Колко е покъртително, когато съзнавашъ, че си лошъ и си при Учителя си!

7. Ученикѣтъ трѣбва да има винаги разположение въ сърцето си и отзивчивостъ въ душата си къмъ Учителя си.

— Колко е искрено, когато ученикѣтъ изживява прѣдъ Учителя си вжтрѣшнитѣ си борби!

8. Ученикѣтъ трѣбва да е много скроменъ и смиренъ.

— Колко е силно, когато ученикѣтъ постѣпва смѣло!

9. Ученикѣтъ никога не трѣбва да иска отъ Учителя си. Учителѣтъ му знае кога и какво е необходимо да се даде на ученика.

— Колко е радостно, когато ученикѣтъ поиска нѣщо отъ Учителя си! А колко е благословено, когато Учителѣтъ отъ само себе си даде нѣщо на ученика си.

10. Ученикѣтъ трѣбва за всичко да благодари и винаги да е радостенъ.

— Колко е трогателно, когато ученикѣтъ скърби и плаче за несполукитѣ си!

11. Ученикѣтъ трѣбва да е винаги при Учителя си.

— Колко е хармонично, когато далечъ отъ Учителя, ученикѣтъ мисли за Учителя си.

12. Ученикѣтъ трѣбва винаги да мисли за Бога.

— Колко е богоугодно, когато ученикът и въ най-малкитъ нѣща въ живота си вижда Бога въ своето Величие и Слава!

Велико е, когато ученикът слуша Учителя си!

Трептяще, е когато ученикът е радостенъ, че служи на Бога!

Съзнателно е, когато ученикът благодари и хвали Бога всѣкога и за всичко!

Общи въпроси.

3 ч. сл. обѣдъ

Постави се на дневенъ редъ разискване върху списанието.

Г. Томалевски говори върху духа, въ който е било списвано „Ж. Зърно“, причинитѣ, които сж наложили подържането на тоя духъ. Засегна накратко въпроса и за финансовото положение на списанието.

Помолени бидоха братята и сестритѣ отъ провинцията и София да изкажатъ своето мнѣние и това на братята и сестритѣ, които прѣдставятъ това списание, като изтъкнатъ положителнитѣ и отрицателнитѣ страни въ досегашната му програма, като заедно съ това дадатъ едно общо очертание на насоката, къмъ която то би трѣбвало да се насочва занапрѣдъ.

Почти отъ всички краища на България говориха прѣдставители и всестранно се произнесоха. Въ резултатъ се прие, че списанието принципно има добра насока, която е желателно да се спази. Могатъ да се внесатъ извѣстни корекции само въ реда,

по който се излага материята, като, при това се засегнатъ и нѣкои по-назрѣли въпроси, като напр. изъ областъта на педагогията и пр.

Подигнатъ биде отъ бр. Хр. Христовъ отъ Арбанаси въпроса за образуване на „просвѣтенъ фондъ“. „Този въпросъ, обаче, биде оставенъ да се рѣши въ срѣда на „изгрѣвъ“.

5 ч. слѣдъ обѣдъ.

К О Н Ц Е Р Т Ъ.

Срѣда, 8 юли.

На „изгрѣвъ“ 8 ч. с.

Поде се въпроса за „просвѣтенъ фондъ“. Мнозина говориха въ единъ и сжщъ духъ. Прие се единогодушно тази идея, съ реализирането на която обѣщаваме да се снабди братството съ едно мощно оржие за разпространяването на нашитѣ свѣтли идеи всрѣдъ мѣка на народнитѣ маси, които, въ една или друга форма, по единъ или другъ начинъ, съ готовность биха ги приели. Думата бѣше за работнитѣ народни маси.

Причинитѣ за основаването на фонда сж слѣднитѣ: липса на освѣтление въ обществото по въпроситѣ отъ „нашето учение“, както въ столицата така и въ провинцията. Това още повече се отнася до ония, които сж далечъ въ провинцията, и слѣдователно нѣматъ възможность да слушатъ бесѣди, или да влизатъ въ непосредствени разговори съ Учителя.

Цѣлитѣ му: слѣдъ като се закрѣпи достатъчно, да подпомага за издаването на брошури, книги и пр., цѣлещи прѣскането на новата свѣтлина, разбира се, споредъ цѣлѣта, носеща съответния популяренъ духъ. При едно благоприятно стечение на обстоятелствата, засилване на нашата печатница и поставянето ѝ въ основата на просвѣтното дѣло.

Срѣдствата си фондътъ първоначално ще почерпи отъ доброволнитѣ вноски на всички братя и сестри.

Като вторъ източникъ е печатницата.

Избра се централенъ касиеръ въ София, комуто ще се внасятъ сумитѣ всѣки 3 мѣсеца: чрѣзъ мѣстнитѣ касиери отъ провинцията, и направо отъ братята и сестритѣ отъ София.

За правилното използване срѣдствата на фонда се избра просвѣтна комисия, състояща се отъ трима братя и три сестри.

Изплъ се пѣсенѣта „Богъ е Любовь“.

Мото: Доброта, Истина, Красота, това е Любовта!

Съборътъ се закри въ присѣдствието на Учителя и на всички братя и сестри.